

Samles – skilles

En sangbog fra Fanø

1. udgave 1. oplag

Udgivet af Fonden Gamle Sønderho ©

Illustrationer: © Marie- Louise Exner

Layout og tryk: Rosendahls a/s • Esbjerg

Printed in Denmark 2016

ISBN 978-87- 999065-0- 5

Udgivet med støtte fra:

Dansk Musikforbund

Fanø
Kommune

Fanø Kommune

Fanø Sparekasse

Kulturelt Samråd på Fanø

Kulturregion Vadehavet

Kulturregion Vadehavet

har støttet trykning, scanning og nodesætning

Lars Schou

Sønderho Borgerforening

Denne bog tilhører _____

Samles – skilles

En sangbog fra Fanø

Med illustrationer af
Marie-Louise Exner

Udgivet af
Fonden Gamle Sønderho

Forord

“Samles – skilles”

En sangbog fra Fanø

Det er med stor glæde og stolthed, at Fonden Gamle Sønderho hermed kan præsentere Fanøs nye sangbog ”Samles - Skilles” som en efterfølger til den tidligere ”Gamle viser og sange”. Denne bog udkom første gang i 1959 og blev genudgivet i 1981. I forbindelse med udgivelsen i 1981 blev flere af de gamle sange udskiftet med nye og mere kendte sange. Dog var der stadig ikke nodesætning eller ”melodistemme” til de gamle viser og sange, og det er der nu rådet bod på med denne udgave. Vibeke Schøtt påtog sig at skrive noder til sangene, og Fonden Gamle Sønderho er meget taknemmelig for, at dette store arbejde nu er fuldført. Marie-Louise Exner sagde ja til at lave illustrationer til sangbogen, og man fornemmer dramaet, kærligheden og længslen i hendes vidunderlige tegninger.

Det har ikke været en let opgave at finde melodierne til alle de sange, der er anført med ”egen melodi”. Vi havde nogle gamle lydband med Sigrid Pedersen og Nina Sneistrup, som hjalp os et stykke ad vejen. Laila Toft, som tog initiativ til de velbesøgte sangaftener den første tirsdag i hver måned på Sønderho Skole, har også gjort et stort stykke arbejde for at finde noder, og Peter og Dorte Uhrbrand har bidraget med konstruktiv og venlig kritik. På et tidspunkt måtte vi dog acceptere, at det ikke kunne lykkes at finde dem alle, og nogle af de gamle sange har derfor måttet udgå i den nye udgave. Det er ikke desto mindre glædeligt, at vi har kunnet tilføje nye sange, både ”gamle” og også nykomponerede og med nye tekster. Anders Bjerrum, formanden for Havnen, er en fremragende tekstforfatter, og flere af hans lejlighedssange er medtaget.

Trioen Det Yderste Hav, bestående af Peter Uhrbrand, Jørgen Bjørslev samt forfatteren Jeppe Brixvold har for nylig udgivet en CD : ”Sønderhoninger”, hvor Jeppe Brixvold har skrevet tekster til flere af de gamle melodier. Vi har vovet at medtage 2 af disse melodier: Allemagesej og Nordvest med Jappes fantastiske tekster, og vi håber, at også disse sange vil blive en fast del af sangrepertoiret på Fanø fremover. Hvad skulle barnet hedde? Vi besluttede at udskrive en konkurrence om titlen på den nye sangbog. Vi fik rigtig mange gode forslag, men det var ikke svært at finde det bedste: ”Samles-Skilles”, indsendt af Mogens Kej Rasmussen.

En speciel tak til Jørgen Bjørslev, som påtog sig opgaven at læse korrektur på noderne og skrive noderne til Allemagesej og Nordvest. Det foregik dels i nogle stormfulde dage på Hallig Hooge, dels i offentlige transportmidler rundt i Danmark og selvfølgelig på Gammel Byvej.

Men den største tak skal rettes til Vibeke Schøtt, som igennem flere år har arbejdet med denne opgave. Uden dig ville denne sangbog ikke være blevet til. Tusind tak.

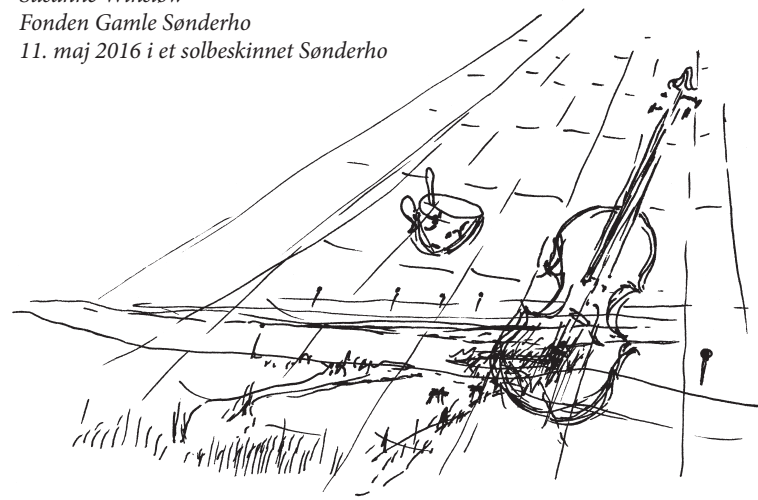
Vi håber, at ”Samles-Skilles” vil blive et vigtigt element i Fanøs kulturliv – at den vil blive taget frem til fester, til baller og til mere højtidelige og officielle lejligheder.

Rigtig god fornøjelse.

Susanne Winsløw

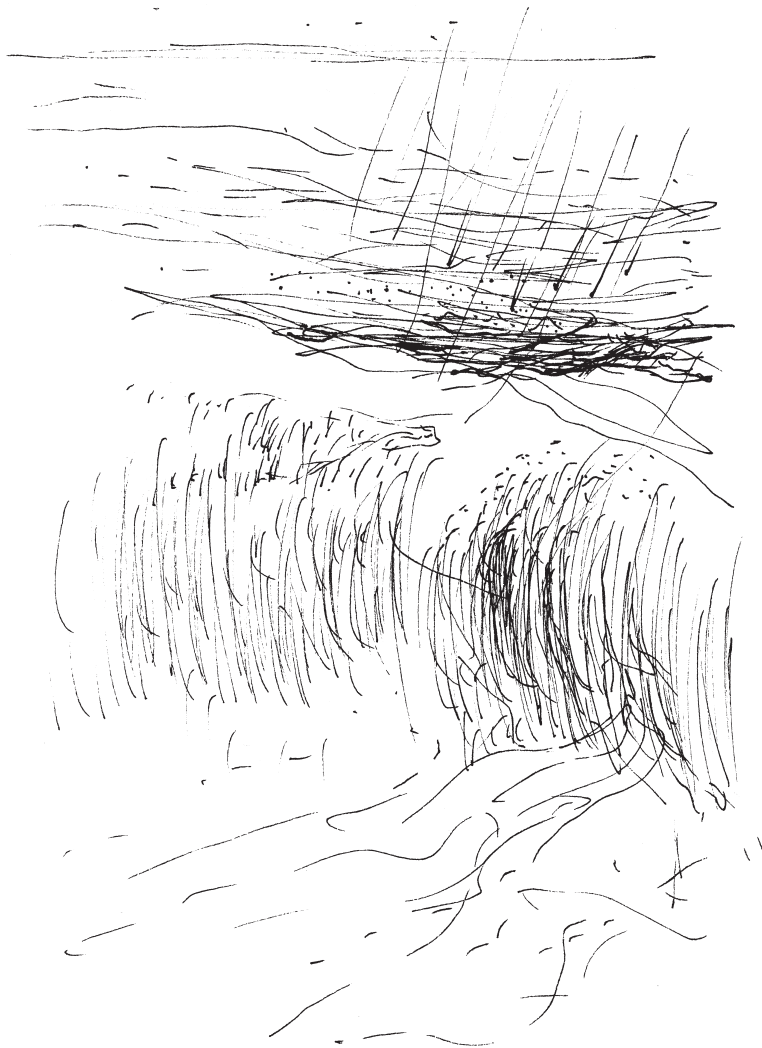
Fonden Gamle Sønderho

11. maj 2016 i et solbeskinnet Sønderho

Indhold

1. Fanø o Fanø	9	34. Æ brand Vies	80
2. Møllesangen	10	35. Imellem Esbjerg og Fanø	82
3. Hvor mågen kredser	12	36. En Sømand har sin enegang	86
4. Druens pris	14	37. Det blæser i Biscayen	88
5. Af jordens bedste ting	16	38. Fanøbroen	90
6. I barndommens dage	18	39. Som barnet sin moders stemme	92
7. En pige vandred	20	40. En lille by jeg kender	94
8. Rundt på gulvet	22	41. Jeg har hjemme	98
9. Hvad jeg i 1880 oplevet har	23	42. Ja, vi elsker hovedstaden	100
10. Jeg var en ung sømand	28	43. En Rav-snak	102
11. Ja, Du er den første	30	44. Når vårens briser kommer	104
12. Jeg så i øster	33	45. Når fuglesangen stiger fro	106
13. Oh, hør bette Tammes	34	46. En sømand farer vidt om jord	108
14. Jeg er så fro, jeg er så glad	36	47. Punsevisen	110
15. Åh, hør I favre piger	38	48. Æ Rørvies	112
16. Om Fanø synger jeg en sang	40	49. Primussen	114
17. Vær velkommen til fest	42	50. Ballade om somren i Sønderho	116
18. Det var ved Helgoland	44	51. Vi fik vort Hjem ved Hav og Klit	118
19. Guds himmel var så mørk og grå	46	52. Skuld gammel venskab rejn forgo	120
20. Fanø er en lille ø	48	53. Nu skinner solen udover land	122
21. Jeg elsker de klitter hvide	50	54. Sommeren på Fanø	126
22. Jeg er født ved den gamle Englands-kyst	52	55. Ode til Fanø	128
23. Ved Jyllands kyst	54	56. Fanøs lyksaligheder	130
24. Bakskuldsvisen	58	57. Som stjernerne på himlen blå	133
25. Når vinden er os føjelig	60	58. Til Havnefest ved Børsen	134
26. På Samsø var en Pige	62	59. Kåvervisen	136
27. På sø og salten vove	64	60. Vesterhavsstemning	140
28. Jeg går i tusind tanker	66	61. Vi henter tidevandet ind	144
29. Jeg lukked´ op min kiste	68	62. Vindene	147
30. A hår hor, det sku´ vær gild	71	63. Vadehav – Verdensarv	148
31. Nu samles sønderhøninger	72	64. Nordvest (Gl. Byvej-version)	150
32. Pigerne fra Fanø	74	65. Allemagesej	154
33. Æ Hvael vies	78	66. Samles, skiller ad	158

1. Fanø o Fanø

C F/a G C F C G
 Fa - nø o Fa - nø, o hvor du er skøn,
 hvid er din strand-bred, din bøl - ge så grøn.

D/f# G D unis.
 Hvor er de klit - ter, og hvor er de skær,

C C F G C
 hvor er det fly - ve - sand hvid' - re end her?

C Am F C/g G7 C
 hvor er det fly - ve - sand hvid' - re end her?

1. Fanø, o Fanø, o hvor du er skøn,
 hvid er din strandbred, din bølge så grøn.
 Hvor er de klitter, og hvor er de skær,
 :/ hvor er det flyvesand hvid're end her? :/
2. Ser vi til fuglen, som rejste hvert år,
 kom dog tilbage hver eneste vår,
 mon den det gjorde, om ikke dens lyst
 :/ drog den dog helst til vor sandede kyst. :/
3. Fanø, o Fanø, o hvor du er skøn,
 hvid er din strandbred, din bølge så grøn.
 Hjemstavn, o hjemstavn, ja, sikkert jeg tror,
 :/ du er den fagreste plet på vor jord. :/

Henriette Nielsen

2. Møllesangen

C G/h F/a G7 C
Nu står i fod på bank-ens top jeg at-ter støt og tryk med

Am Em F C/e Dm G7 C
pæ-ne klæ - der på min krop og ving - er på min ryg, og

C A7 Dm -/c G/h /g C
ef-ter al - le vin - de jeg dre-jer hat - ten smukt, og

G/d Dm6 C/e Am C/g G7 C
kvær-nen skjult her - ind - e kan ma-le mar-kens frugt.

Melodi: Jeg er en simpel bondemand

1. Nu står i fod på bankens top
jeg atter støt og tryk
med pæne klæder på min krop
og vinger på min ryg,
og efter alle vinde
jeg drejer hatten smukt,
og kværnen skjult herinde
kan male markens frugt.

2. Jeg skuer langt og øjnes vidt
ud over klit og hav .
Og dem, som stævned' hid, jeg tit
den første velkomst gav.
Når langvejs fra de så mig,
af glæde fast de lo
og peged' alle på mig.
"Der har vi Sønderho!"
3. En gammel mølle, ved jeg godt,
ej være skal for kry.
Men hvor den står – jeg mener blot
den pynter dog sin by.
Og er omsider segnet
dens vante silhuet
mod aftenhimlen tegnet,
det er for sent begrædt.
4. Og skal jeg aldrig male mere
det gyldne korn til mel,
et andet hverv, med fryd jeg ser.
mig blevet er til del:
Om alle ædle minder
jeg kalder ud til værn,
mens år og dage rinder
igennem tidens kværn.
5. Jeg nær var sunket selv i grus,
mit håb jeg rent gav op.
Dog bødet blev igen mit hus
på møllebankens top.
Så lad det vidt fortælles:
vort gamle Sønderho
vil værne det, som ældes,
mod fædres minde tro.

Thordur Thomassen

3. Hvor mågen kredser

Fortællende Komponist: Knudåge Riisager

C (C G7) C (G Am G C) C/g G

Hvor må-gen kred - ser højt på bre-de, hvi-de vin - ger, mens

C (D Em D) G (C G) D G (C G7)

so - len glit - ter i dens ly - se pragt, og Jyl - land

C (G Am G C) C/g G C (D Em D)

bø - jer syd - lig Skal - lings pe - ge - fin - ger, der lig - ger Fa - nø

G (C G) D G F Dm

i sin sim - ple dragt. Må - ske den sy - nes

G G7 C sus4 C Am Em C G C7

gold med klit - ter hvi - de blandt Dan - marks tu - sind grøn - ne øer; dens

F Dm G G7 C sus4 C F6 (A7)

klæd - ning dog er skøn ved som - mer - ti - de, og skøn dens

Dm C F (E) Am (F) C F6 G C

blå - nen gen - nem by - gers slør der - hjem - me.

Melodi: Mor Danmark. Copyright 1939 Wilhelm Hansen Musikforlag AS, København.
Trykt med tilladelse.

- Hvor mågen kredser højt på brede, hvide vinger, mens solen glitrer i dens lyse pragt, og Jylland bøjer sydlig Skallings pegefinger, der ligger Fanø i sin simple dragt. Måske den synes gold med klitter hvide blandt Danmarks tusind grønne øer; dens klædning dog er skøn ved sommerde, og skøn dens blånen gennem bygers slør – derhjemme.
- Mildt stryger brisen fra den grønne, salte bølge og pusler lidt med klittens hvide sand, og ternen sejler ind med sommer i sit følge, hvor rylen piler langs den våde strand. Imod os bæres snerrens fine duften, som krydret står i dalen lun, en lærketone sprød i sommerluften imod os bæver fra din hede brun – derhjemme.
- Nordvesten gik vel ofte strid og hård derude; dog brødes den af Blåvands skarpe kno, og ulken styred' stot i havn sin stolte skude, stod Grådyb ind mod Nordby, Sønderho. Han øjned' klittens linie, skarp i formen, og vendte til sit sidste kryds, i tryggest havn han søgte læ for stormen, lod skibets anker glide af sit klyds – derhjemme.
- Og slægt på slægt har fulgt de samme gamle vaner, med brig og bark de stod for fulde sejl ud over klodens blå og fjerne oceaner med hjemmets navn i skibets agterspejl; men stormen spilled' op på vilde have sin melodi med orgelrøst, og frænder hviler nu i våde grave vel tusind mile fra den kære kyst – derhjemme.
- Vor flåde pløjed' søen sekel efter sekel, til Fultons kæmper kom, og tiden skrev for sejskibsfartens svanehær sit: "Mene Tekel!" Den stolte rejsning sank; men mindet blev, og frænder går om bord på Danmarks skibe på bro og dæk til landets tarv. Mens dampskibsrøgen tegner fint sin stribe, vi frede vil om gammel gæld og arv – derhjemme.

4. Druens pris

Langsomt

C G

Hver glæ-dens ven og hver dens tro ven - in - de.

C G

En krans i - gen sig af dens ro - ser bin - de.

Hurtigt

G C G7 C

Men-ne-skets vår er skøn, men kort. Få endsan-ser-nes da - ge.

C F C

Ej når de først er svund - ne bort,

Am F |^{1.}G7 C |^{2.}G C

kla - ger dem kal - der til - ba - ge. ba - ge.

Egen melodi

1. Hver glædens ven
og hver dens tro veninde.
En krans igen
sig af dens roser binde.
Menneskets vår er skøn, men kort.
Få - end sansernes dage.
:/ Ej når de først er svundne bort,
klager dem kalder tilbage. :/
2. Ja, hver en fryd,
som os af Gud blev givet,
råber: Os nyd,
thi kort jeg er som livet.
Glæden er lig en flygtig ven,
som på en rejse man finder,
:/ og som, idet han farer hen,
kysser os ømt og forsvinder. :/
3. Stolt er din rang,
oh vin blandt jordens goder.
Til spøg og sang
og sandhed er du moder.
Selv den, hvis lod er varig gråd,
ses jo ved druen at smile.
:/ Finder mod hver ulempe råd,
tror sig på roser at hvile. :/
4. På fædres vis,
nu bæger - bæger mødes,
syng druens pris,
den hvide med den røde.
Syng, hvert et ædelt barn i nord,
hver, som vil dele vor glæde,
:/ Hil hver en gæst ved dette bord,
venskab og enighedskæde. :/

5. Af jordens bedste ting

$\text{♩} = 86$

Af jor-dens bed-ste ting man væl-ger helst en pi-ge, end-
skønt de gam-le si-ge, det er en dår-lig ting. Men
skul' man al-tid gå den vej, de gam-le vil-le, så
gjor-de man vist il-de og sjæl-den glæ-der fik. Thi
man jo ved, de gam-le er ked af ver-dens slid og møj-som-hed, for-
sa-ger of-te glæ-der og ung-doms mun-ter-hed.

Egen melodi

Melodien bliver også brugt til Sønderhoningdans

1. Af jordens bedste ting
man vælger helst en pige,
endskønt de gamle sige,
det er en dårlig ting.
Men skulle man altid gå
den vej, de gamle ville,
så gjorde man vist ilde
og sjælden glæder fik.
Thi man jo ved, de gamle er ked
af verdens slid og møjsomhed,
forsøger ofte glæder og ungdoms munterhed.
2. Men har man nu som sagt
en huld og tro veninde,
hvor man kan trøsten finde
foruden rigdoms pragt.
En yndig piges smil
bortfjerner alle sorger
og finder, når man fordrer,
et kærligt venskabs kys.
Og pige god, du ret forstår
at gyde mod i isnet blod,
før åget næsten dvæler udi den tavse muld.
3. Man søger helst et sted,
hvor druesaften rinder,
og hvor man ofte finder
med venner i selskab.
Ja, brændevin vil vi ha'.
et glas, så vi kan klinge,
og så vi ret kan svinge
med vore piger små.
Hurra - hurra - vor jord er bra',
vi ej herfra vil afsked ta'.
Så længe der er piger og brændevin i wo lav.

Sønderhosang

6. I barndommens dage

F *Dm*

I barn-dom-mens da-ge, når gla-de vi går med
Nu vi-de vi først, hvad vi ej-ed en gang, nu

G/h *G* *C*

ro-ser på smi-len-de kind, da ser vi og
ved vi først, hvad det var værd, det var en så

C *F* *F* *G* *G7* *C*

eng-len, som skær-men-de står, og tit-ter i hjer-tet ind.
dej-lig be-då-ren-de sang, som al-drig vi hø-re mer.

1. I barndommens dage, når glade vi går
med roser på smilende kind,
da ser vi og englen, som skærmende står,
og titter i hjertet ind.
Nu vide vi først, hvad vi ejed en gang,
nu ved vi først, hvad det var værd,
det var en så dejlig bedårende sang,
som aldrig vi høre mer.
2. I barndommens dage var alt som et hav
af perler og flydende guld,
da vidste vi ikke, der fandtes en grav,
et gemme blandt stene og muld.
Hver sorg, som vi havde, var dræbende stor,
endskønt den var lille mod dem,
som senere knuged os ned imod jord,
langt bort fra vort barndoms hjem.

3. I barndommens dage, da ønskede vi:
Gid blot du var voksen og stor,
gid skole og tvang og al skænd var forbi,
og selv vi var Fa'r eller Mo'er! ;
Men når vi så voksne blandt sorgerne går,
da ser vi så sorgfulde hen,
og ønske, mens tåren i øjnene står:
Ak, gid jeg var barn igen.

L. Møller

7. En pige vandred

En pi - ge vand - red ud-i en ha - ve, til hen - de
kom der en ung sø - mand, han sag - de:
Hør du, min kæ - re pi - ge, han sag - de: Hør du, min kæ - re
pi - ge vær du for - sik - ret, jeg har dig kær.

Egen melodi (FANNIK)

1. ./ En pige vandred udi en have
til hende kom der en ung sømand :/
./ han sagde: Hør du, min kære pige, :/
vær du forsikret, jeg har dig kær.
2. ./ På denne tale jeg ej kan svare,
jeg er kun ud af så ringe stand, :/
./ hvi vil du noget af mig begære, :/
som ej din tjener være kan?

3. ./ Vil du min tjener da ikke være,
jeg har i sandhed respekt for dig, :/
./ vil du da være min hjertesære, :/
så har af rigdom jeg nok i dig.
4. ./ Jeg har en kærest, om han da lever,
for syv år siden han drog fra mig, :/
./ og syv år til efter ham jeg bliver, :/
er han i live, han elsker mig.
5. ./ Er det syv år siden, han drog fra dig
så lever han dog vist ikke vel. :/
./ ja, lever han, så har han mit hjerte, :/
og er han død: Gud annam hans sjæl.
6. ./ Nu, som han hørte, hun var oprigtig,
han kunne ej længer dølge sig: :/
./ Jeg er den ven, som engang drog fra dig, :/
jeg kommer for at omfavne dig.
7. ./ Er du den ven, sådan som du siger,
da vis mig nu det, som jeg dig gav. :/
./ Skilsmisse syv år forandring giver, :/
siden min kærest drog bort fra mig.
8. ./ Så tog han hånden udi sin lomme
han sagde: Se her, min søde skat, :/
./ her er den ring, som vi gav hinanden, :/
da hun den så, hun til jorden faldt.
9. ./ Så tog han hende i sine arme
og kyssed hende en gang, ja mer. :/
./ Jeg er den rigeste blandt alle andre, :/
for jeg har fundet min hjertenskær.

8. Rundt på gulvet

Musical score for 'Rundt på gulvet' in 2/4 time, key of B-flat major. The score consists of three staves of music with lyrics underneath. Chords are indicated above the notes: F, F, F, C, C, C, Bb, Bb Gm, C7 F.

Og hav - de jeg blot vin - ger og
 var en - li - den fugl, så fløj jeg til et
 frem-med land, hvor in-gen mand-folk er Rundt på gul-vet.

Egen melodi

1. /: Og havde jeg blot vinger
 og var en liden fugl, /:
 så fløj jeg til et fremmed land,
 hvor ingen mandfolk er
 Rundt på gulvet.
2. /: Og hvorfor vil du rejse
 alt til et fremmed land? /:
 Bliv hel're her hos mig mit lam,
 jeg elsker dig så højt
 Rundt på gulvet.
3. /: De friere er mange
 de ægtemænd er få /:
 Jeg gifter kun min hjerteven
 med ham jeg går i dans
 Rundt på gulvet.
4. /: Og om I nu vil vide
 hvem visen digtet har. /:
 Det er en bondepige, ja
 som har to kærestere
 Rundt på gulvet.
5. /: Den ene hedder glæde,
 den anden hedder dans, /:
 og med dem begge går hun tit
 med ungdomslette skridt
 Rundt på gulvet.

Tekst: Julius Strandberg

9. Hvad jeg i 1880 oplevet har

Musical score for 'Hvad jeg i 1880 oplevet har' in 2/4 time, key of D major. The score consists of four staves of music with lyrics underneath. Chords are indicated above the notes: A7, D, A7, D, A7, D, G, D, Hm, G, A, A7, D, A7, D.

Hvad jeg i at-ten-hund-re-de og firs op-le-vet har, der-
 om jeg her nu skri-ve vil, i - det jeg pen-nen tar. Mit
 navn er vist-nok kendt af hver kvin-de og hver mand, så
 snart man dis-se li - nier ser, man mig e-rin-dre kan.

Visen af Søren Brinch Fischer

Skonnerten Sophie's forlis den 10. 12. 1880

Egen melodi

1. Hvad jeg i attenhundrede og firs oplevet har,
 derom jeg her nu skrive vil, idet jeg pennen tar.
 Mit navn er vistnok kendt af hver kvinde og hver mand,
 Så snart man disse linier ser, man mig erindre kan.
2. »Sophie« hed den skonnert jo, hvorpå jeg styrmand var
 dens hjemstavn var i Sønderho, og I kan tro jeg har
 udstået mangelen dyst så hård, i storm på vilden hav,
 mens Kromann skipper var om bord, en mand så god og brav.

3. Fra Pillau og til Sunderland vi sejlede om høst,
vi vare alle glade mand, besad et modigt bryst –
trods storm kom vi dog Skagen ud, og med fuld tro vi stod
I Vesterhavets bølger ud, men lykken var ej god.
4. Den tiende december var en hård og stormfuld dag,
klodsrebet sejl nu skibet bar, men trodsed stormens tag.
Mit vagtmandskab jeg overtog, til køjs kaptajnen gik,
Mens bølgen højt mod skibet slog, og svært det krænged sig.
5. En brådsø ramte skibet nu og slog det over stag,
men takket være himlens Gud det modstod bølgens tag.
Vi kaffen drak og aned ej, det var den sidste gang,
vi samled var, men livets vej er stundom ikke lang.
6. Da alting nu i orden var, kaptajnen frivagt bød,
han bad mig i kahytten gå, og jeg ham straks adlød.
Jeg lagde mig til hvile her, alt med kaptajnens søn,
som jeg bad blot at blive der, og han adlød min bøn.
7. Men denne hvile var ej lang, thi snart vi vågned op
og os befandt i mulm og vand, dog fik vi rejst os op.
Vor stilling overvejer vi, vort skib kuldsejlet var –
måske vort liv er snart forbi, den tanke var ej rar.
8. Tre kammerater døden fandt, så brat uforberedt,
vor skipper og var deriblandt, højt drengen for ham græd,
jeg bad ham stole kun på Gud og bede blot til ham,
alt håb var ikke slukket ud, når vi holdt fast ved ham.
9. Dog håbet var kun lidet nu, thi vandet højt mon stå,
men pludselig randt mig i hu, vi kunne hjælpen nå,
ved drengens hjælp jeg kom derop, og også ham fik med,
en bøn vi sendte op til Gud, at se dog til os ned.
10. Ak, kort var denne hvile kun, som her vi monne få,
thi vandet steg i dette rum og ville snart os nå,
dog frygted vi nu ikke mer, men stolede på Gud,
når inderligt man til ham ber, han sender frelsens bud.

11. Min ene arm udstrækker jeg for agterskøt at nå,
og heldigt dette lykkes mig, vi atter redning så,
jeg nedbrød det, og drengen lod jeg krybe straks derhen,
men endnu endt var ej min nød, der var kun plads til een.

12. Med benene i vandet jeg på maven ligge må,
og tørsten nu indfinder sig, som hård var at modstå,
et sirupsanker fik vi fat, som udi vandet lå,
vi det betragter som en skat og læsker os derpå.
13. Snart stødte skibet hårdt mod grund, det vakte straks nyt mod,
jeg ville sove nu en stund, da kræfterne aftog
i søvne fantasered jeg, så drengen bange blev,
han derfor hurtig vækked mig, og alting var som før.
14. Det kort tid efter stille blev, og straks vi skønned, at
vort skib, som før for vinden drev, var nu på landet sat,
snart efter drengen højt udbrød: Jeg stemmer høre kan.
Det var vort modersmål, som lød, så kært som ingen gang.
15. Kort tid der efter hørte vi folk, op på skibet gå,
og nu vi priste Herren, thi vi atter redning så –
med økser splintres bunden brat, og lyset trængte ned
til os, som udi bælgmørk nat fem hårde døgn udstred.
16. Vi brød da ud i høje skrig – de mænd forfærdet blev –
men hurtig dog de fatted sig, og arbejdet nu gled.
Tre timer efter kom vi ud og nød frisk luft igen,
men højt vi takkede den Gud, som bor i himmelen.
17. Man kørte os nu til den gård, som nærmest lå derved,
og aldrig af vort minde går den pleje, der vi fik,
den femtende december sad hos strandfogden i Fjand
vi begge frelste ved vor mad hos denne brave mand.
18. Når jeg nu slutte vil min sang, jeg takker himlens Gud,
som reddede os denne gang og drog af faren ud,
tillige vil jeg bede om, ej flere stedes må
udi den nød og fare, som er prøvet af os to.

Søren B. Fischer.

10. Jeg var en ung sømand

Jeg var en ung sø-mand, jeg var knap syt-ten år, den
gang jeg blev for - lo - vet, det hænd-te__ sig en vår.
Det var en af-ten sil - de alt ud - i__ lun-den grøn, da
mon - ne jeg be - gæ - re en jom - fru så skøn.

Melodi: Straborgvisen

1. Jeg var en ung sømand,
jeg var knap sytten år,
den gang jeg blev forlovet,
det hændte sig en vår -
det var en aften silde
alt udi lunden grøn,
da monne jeg begære
en jomfru så skøn.
2. Hun venlig til mig smilte,
hun rakte mig sin hånd,
hun kærligt sagde til mig:
nu knytter vi vort bånd.
så vare vi forlovede
i måneder ni,
så kom der en anden,
og så var det forbi.

3. Vi vare nu sejlfærdige
og skulle gå ombord
at lette vores anker på
den Arendalske fjord,
og som vi stod og hivede,
af kræfterne vi sang,
da kom hendes broder
med brevet udi hånd.

4. Jeg tog det op og læste det,
i selv samme stund,
jeg tænkte på den aften
alt udi grønne lund,
jeg tænkte på den aften
hun rakte mig sin hånd,
jeg tænkte på, hun sagde,
nu knytter vi vort bånd.

5. Hils du din kære søster
så venligen fra mig,
jeg elsker ingen anden
i Norges land og rig' –
men sejlene er strakte,
og alting er gjort klar.
farvel, utro Sophie
som bor i Arendal.

6. Når bølgen mod landet
så sagtelig går,
da husk ham, som aldrig
at skue mer du får.
Og dersom en anden
er utro imod dig,
da husk, at jeg elsked
dig tro og inderlig.

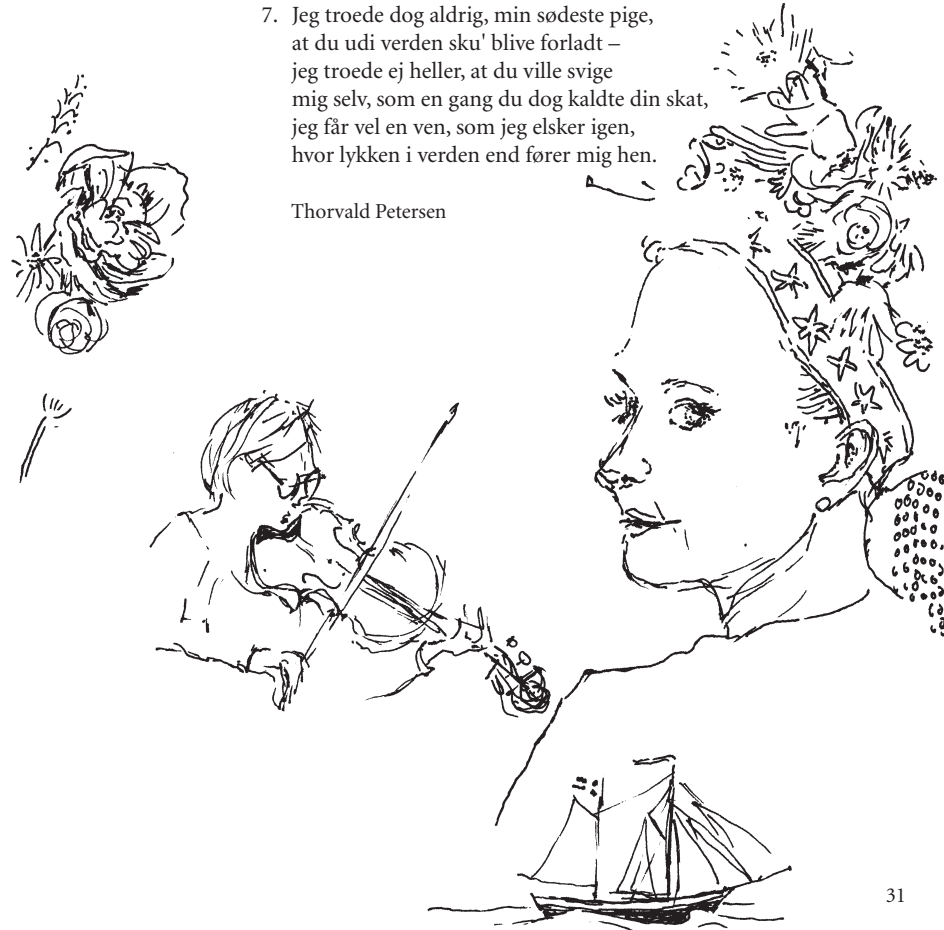
11. Ja, Du er den første

F *C7* *C7* *F*
 Ja, du er den før-ste, jeg hån-den har gi-vet, ja,
F *B♭* *C7* *F*
 du er den sid-ste, som skal bli-ve min Så
F *C7* *C7* *F*
 læn-ge som Her-ren vil spa-re mig li-vet, så
F *B♭* *C7* *F*
 læn-ge du al-drig går ud af mit sind, ret
F *B♭* *C7* *F*
 al-drig det sker i hvor du mig ser at
F *B♭* *C7* *F*
 jeg skul-le gi-ve mit hjer-te til fler.

1. Ja, du er den første, jeg hånden har givet,
ja, du er den sidste, som skal blive min –
Så længe som Herren vil spare mig livet,
så længe du aldrig går ud af mit sind,
ret aldrig det sker – i hvor du mig ser –
at jeg skulle give mit hjerte til fler.
2. Således hun talte i kærligheds dage,
og glæded mit hjerte og var mig så huld,
hun sagde, jeg aldrig en anden skal tage,
jeg elsker kun dig og er trofast som guld.
Med elskov i sind – og blussende kind
jeg fulgte min kærest til husdøren ind.
3. Jeg ville just da af landet bortdrage,
på søen at sejle fra venner på strand –
den rejse gik lykkelig frem og tilbage,
seks uger vi sejled, før vi nåede land.
Vi var fire mand, sprang i jollen på stand –
vi tænkte at være velkommen i land.
4. Og da jeg ved broen i land ville stige,
da stod der en pige – så ene hun var –
jeg syntes, at det var den selvsamme pige,
som jeg i mit hjerte med kærlighed bar.
Jeg gik da derhen, der så jeg min ven,
men hun havde taget en anden igen.
5. Jeg hilste på hende med smilende kinder,
med smilende kinder hun hilste igen.
En ring af min finger imod hende skinner,
hun takked, men sagde: jeg har mig en ven,
så rejs du din vej – jeg elsker dig ej,
jeg længe har ventet, men nu sier jeg nej.

6. En slagtermands datter den pige mon være –
en styrmand fra Sverrig var nu hendes ven,
han lå på reden og skulle bortsejle
og agted ej mere at komme igen –
fra skibet han så – den pige at stå
på broen – så bitterligt græde hun må.
7. Jeg troede dog aldrig, min sødeste pige,
at du udi verden sku' blive forladt –
jeg troede ej heller, at du ville svige
mig selv, som en gang du dog kaldte din skat,
jeg får vel en ven, som jeg elsker igen,
hvor lykken i verden end fører mig hen.

Thorvald Petersen

12. Jeg så i øster

Musical score for the song 'Jeg så i øster'. The score is written in treble clef, key of D major (two sharps), and 3/4 time. It consists of four staves of music with lyrics underneath. Chords are indicated by letters above the notes: D, A, A7, D, G, Hm, and D. The lyrics are: 'Jeg så i øster og jeg så i vester jeg så i sønder, og jeg så i nord jeg så så mange smukke piger Den første kærlighed er dog den danse, men aldrig så jeg den jeg så i fjor. bedste, ret aldrig jeg forglemmer, dig min ven.'

Egen melodi (FANNIK)

1. Jeg så i øster, og jeg så i vester – jeg så i sønder, og jeg så i nord – jeg så så mange smukke piger danse, men aldrig så jeg den, jeg så ifjor. Den første kærlighed er dog den bedste, ret aldrig jeg forglemmer, dig, min ven.
2. Og kan jeg ikke til min kærest komme, og hverken ride eller gående, så vil jeg vente, til det bliver sommer, da vil jeg rejse over bølgen blå. Den første kærlighed er dog den bedste, ret aldrig jeg forglemmer, dig, min ven.

3. Jeg har et æble udi min lomme, det gemmer jeg til min hjertens ven, men kan jeg ikke til min kærest komme så spiser jeg vist mit æble selv –. Den første kærlighed er dog den bedste, ret aldrig jeg forglemmer, dig, min ven.

13. Oh, hør bette Tammes

Oh, hør, bet - te Tam - mes, hwa a no vil sej dæ, di

gyw - te - mol det vil ves nok slo dej fejl, for

An - ne do ål - der skal fo i di da - we, så

læng som æ degn i wor by hi - er Mads aa

trej gång der ett skal blyw lyst i di daw, far

at de mæ ska i jor - den be - graw.

Egen melodi

1. Oh, hør, bette Tammes, hwa a no vil sej dæ,
di gywtemol det vil ves nok slo dej fejl,
for Anne do ålder skal fo i di daw,
så læng som æ degn i wor by hier Mads –
aa trej gång der ett skal blyw lyst i di daw,
far at de mæ ska i jorden begraw.
2. Ifjowr do lowed, te do vild hold a mæ,
så længe som bøgen i skoven støj grøn,
a ga dej mi hjaat, men fy who do må skam dæ,
så manne gång, som a no hår vat di nar,
men synden å skammen den rejner do ett,
for det er ves ganden dej øver så tit.
3. A sy' ve di bowser a bandt dej ti vanter,
aa tow gang a ga' dej now strivet te en vest,
a sy' ve di blues så køn om æ kanter,
just dawen far do skuld i skowen te fest,
men ålder do ga' mæ så møy som en tro,
te a kund ha' gavn a å swøv om en to.
4. No tror a da nok, at di skudsmøl er skrøwen,
å bejer do hår ikke heller fortjent,
å hvis do no tækkes, der er nowed løwen,
så ka'do jo kraw mæ te hwa ti do vil –
å så no fåwal – gid a ålder sku' sie dej,
a blæser en styk o di kjærlighed.

Æ' blikkenslors styk!

14. Jeg er så fro, jeg er så glad

Jeg er så fro, jeg er så glad, jeg er min eg-en her-re, jeg

fog-den ej skal spør-ge ad, om jeg til-freds må væ-re: Jeg

stræ-be kan og vil og held skal mø-de mig fra dal og fjæld; jeg

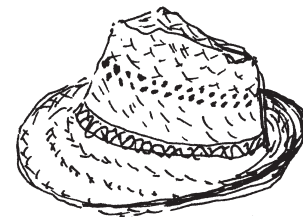

gi'er min skat, gjør ret og skjæl og er min eg-en her-re

Den norske bondes sang
Egen melodi

1. Jeg er så fro, jeg er så glad,
jeg er min egen herre,
jeg fogden ej skal spørge ad,
om jeg tilfreds må være:
Jeg stræbe kan og vil, og held
skal møde mig fra dal og fjæld;
jeg gi'er min skat, gjør ret og skjæl
og er min egen herre.

2. Mit hus er lavt, men mit det er,
min egen tomt det bærer,
og åbent står det for enhver,
der Gud og kongen ærer;
kom bonde, bød jeg ham min hånd,
kom ridder, bød jeg ham min hånd;
jeg frygter Gud, men ingen mand,
jeg er min egen herre.
3. Min kost er simpel, og min drik
ned over klippen flyder;
men mon han mere styrke fik,
som snese retter nyder?
Mon den er mere glad end jeg,
som henter på en farlig vej
sin rare vin? Jeg mener nej;
vand læsker, styrker, fryder.
4. Mit leje ingen spotte må,
jeg holder det i ære;
jeg ved, at søvn på bare strå
kan tryk og kvægsom være.
Når sol forgylder bjergetop,
jeg med fornyet sjæl og krop
til dagens arbejde stiger op,
og sådan bør det være.
5. Af klæder andre bryste sig
med meget mindre føje.
Den hjord, jeg føder, skjænkte mig
min simple vadmels trøje,
men den er varm og hel og ren
og spundet af min datters ten,
min kones fingre sømmed den,
kjar er mig denne trøje.
6. Min hustru er mig evig kjær,
skjønt ingen skønhed mere;
for husets dont hun omsorg bær,
og det er koners ære.
Ja, jeg var utaknemmelig,
om kone jeg ej elskte dig.
Du raske sønner skjænke mig
og døtre, egnens ære.
7. Min datter træd i moders spor!
Da kan det aldrig fejle,
at når du bliver rigtig stor,
vil snese til dig bejle;
da lyd kun stemmen i din barm
og giv dig i en mages arm.
Ved elskov lindres livets harm,
det kan umuligt fejle.
8. Min søn, vær fro som jeg og glad,
som jeg din egen herre.
Som jeg nu ingen spørge ad,
om du tilfreds må være.
Stræb, som din fa'r har stræbt, og held
skal møde dig fra dal og fjæld:
Betal din skat, gjør ret og skjæl,
og vær din egen herre.

15. Åh, hør I favre piger

Åh, hør, I fav-re pi - ger, om I vil kom-me her og
 hø - re hvad jeg si - ger, skal jeg for - tæl - le jer, hvor -
 le - des jeg af kær - lig - hed slet ing - en glæ - de fik, thi
 el - skovs-fryd og her - lig - hed for - bi min næ se gik.

Melodi: Straborgvisen, Jeg var en ung sømand

1. Åh, hør I favre piger, om I vil komme her og høre, hvad jeg siger, skal jeg fortælle jer, hvorledes jeg af kærlighed slet ingen glæde fik, thi elskovsfryd og herlighed forbi min næse gik.
2. Den første, der sig meldte, var Rasmus Niensens Pejrs med ham jeg kærest leged' i næsten syv kvarter, men da han kun var husmandssøn, min fader jog ham bort, jeg elsked' ham så højt i løn – og tabe – det er hårdt.

3. Men det, det må I vide, min sorg var stakket kun thi dagen efter fried' til mig en rask dragon, og når I så betænker ret, hvor stolt til hest han sad, begriber I, jeg skænked' ham mit hjerte, der han bad.
4. Men ak, om otte dage var denne glæde endt. Thi bort han måtte drage, alt med sit regiment, jeg så ham siden aldrig mer, nu er han sagtens død, imens jeg ham i tanken ser, så stram i trøjen rød.
5. I hele trede uger forblev mit hjerte frit jeg misted' mine kræfter og al min appetit, men gud ske lov, vor fogeds søn forløste mig derfra, og eftersom han var så køn, jeg svarede ham ja.
6. Jeg holdt så kærlig af ham, gav hannem glad min tro, men han var falsk, jeg traf ham en aften i vor lo med malkepigen på sit skød, det syn det var en gru, det næsten er og bli'r min død, skønt jeg er til endnu.
7. Det vared dog ej længe, før smeden meldte sig, han havde mange penge, men hued inte mig, for han var ret en ækel een, med sort og sværtet hår, med et par slemme, krumme ben, så jeg lod hannem gå.
8. Det kom jeg at fortryde, thi ingen flere kom for mig sin hånd at byde, skønt Gud jeg bad derom. I piger, se jer ret i spejl, nu er jeg fem og tres, og tag så den, der melder sig, og vær med ham tilfreds.

Chr. B

16. Om Fanø synger jeg en sang

Om Fa-nø syng-er jeg en sang til Ve-ster-ha-vets takt,
fra her jeg kom for før-ste gang i land af fær-gen bragt,

kan jeg ej glem-me Fa-nø strand, de hvi-de klit-ter her nær

Es-bjerg by og jy-ders land, et e-ven-tyr du er

Melodi: En sømand går sin ene gang.

1. Om Fanø synger jeg en sang
til Vesterhavets takt,
fra her jeg kom for første gang
i land af færgen bragt,
kan jeg ej glemme Fanø strand,
de hvide klitter her
nær Esbjerg by og jydernes land,
et eventyr du er.

2. Du sagnomspundne skønne ø
i Vesterhavet lagt,
dit ry vil ingen sinde dø,
men evigt stå ved magt.
På havet dine sønner fo'r
til fjerne lande ud,
herhjemme gik en lille mor
og bad for dem til Gud.

3. Du Fanøpige i din dragt
så lys og skøn og frisk
mon Saba's dronning i sin dragt
har været halv så skøn?
Mod Nordby og til Sønderho
fra fjerne kyster går
en søguts længsel mod dit bo,
mens strøm og bølger slår.

4. Med gyldent rav fra Fanø strand
af stormen skyllet frem,
hver pige stolt sig smykke kan,
en krans har jeg i gem,
og når så den jeg tager på,
min rosenkrans jeg bær,
så mange glæder vil jeg få,
som perler i den er.

5. Vi nyder sommerdagens glans
ved Vesterhavets bred
og tænder bålet ved St. Hans,
når dagens sol går ned.
Vi danser glad i morgenskjær
og sværmer i din klit,
for intet sted er skjønt som her,
så tidløst, trygt og frit.

17. Vær velkommen til fest

The musical score is written in treble clef, 3/4 time, with a key signature of one sharp (F#). The melody is accompanied by chords: G, G/h, C, G, E7/g#, Am, D7/f#, G, H, Em, H7, C, G, G/d, D7, G. The lyrics are: Vær vel-kom-men til fest her i dag hver en gæst og vær glad her i dag, nu vi hej-ser vort flag. Vi fuld- endt fik vort hus, jo trods mod-gang-ens brus. vi vil fes-te og syn-ge og mo-re os ret.

Indvielsesfesten Sønderho forsamlingshus den 23. november 1919

Melodi: Jeg vil væрге mit land

1. Vær velkommen til fest her i dag hver en gæst, og vær glad her i dag, nu vi hejser vort flag. Vi fuldentd fik vort hus, jo trods modgangens brus, vi vil feste og synge og more os ret.
2. Ja, vort hus det er godt, om just ikke så flot, som nu tiderne går, vi det bedre nok får, vi kan pynte det op, når vi samlet i trop ikke sparer på kræfterne, så går det nok.

3. Ja, af kilderne små, kan der blive en å. Huset her blev jo til af småkilder, det vil også fremtidig stå, når der ret passes på, da vil gælden bli' mindre år for år.
4. Gid da huset må stå i de kommende år, og at ofte vi må i dens sal høre på foredrag, sang og spil, og så ofte vi vil svinge hustru og børn i en dans, det må til.
5. Før jeg slutter min sang, vil jeg gerne en gang sige tak til enhver, som har virket især. Ja, også et hurra de bygmestre skal ha', og bestyrelsen leve - hurra, hurra!

N. S. A. Engsted

18. Det var ved Helgoland

A D/a A unis. E A E/g#

Det var ved Hel-go-land, at sidst vi fjend-en så, vi

F#m H7/f# E A E/h H7 E

sat - te damp-en op og bra - sed' på, vi

A D F#7/c# Hm E E/g#

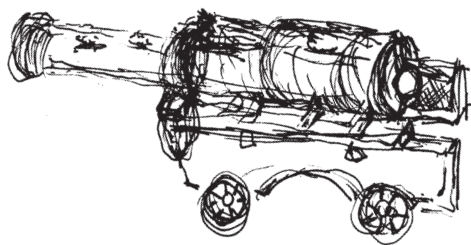

gjor - de klar til slag, vi hej - sed højt vort flag, og

A A7/g D/f# A/c# D6 A/e E7 A

der - på gav vi ham det glat - te lag.

Søtræfningen ved Helgoland den 9. maj 1864.

Melodi: E. Horneman

1. Det var ved Helgoland, at sidst vi fjenden så,
vi satte dampen op og brased' på,
vi gjorde klar til slag,
vi hejsed højt vort flag,
og derpå gav vi ham det glatte lag.
2. Der var en karl iblandt, og »Schwarzenberg« han hed,
han fik af danske gutter god besked;
han kan ha' længe godt
af det, som han har få't;
thi vi skød ild i fyren nok så flot.
3. Og den gang ilden slog omkring hans fokkemast,
han vendte agterspejlet til i hast;
men også der han fik
i samme øjeblik
en salve, så han ud af legen gik.
4. »Radetzky« var den anden skudes navn,
den sejled samme vej og søgte havn.
Den tro'de vist, at vi
var bleven altfor fri,
vi skød med skarpt, det kunne den ej li'e.
5. Nu tror jeg, Tysken har fået nok af den slags spøg,
endskønt han siger, at vi flaget strøg;
Nej hør, min kære bro'r
og husk nu ret mit ord;
Vi stryger ej, når Suenson er om bord.
6. Hurra for Kongen og Hurra for alle mand,
som jager Tysken bort fra Danmarks land!
For Tysklands flakte fugl
vi krybe ej i skjul,
Hurra for »Hejmdal«, »Jylland« og »Niels Juel«!

A. Recke

19. Guds himmel var så mørk og grå

Musical score for "Guds himmel var så mørk og grå". The score is in G major (one sharp) and 2/4 time. It consists of five staves of music with lyrics underneath. Chord symbols are written above the notes.

Staff 1: *D Em A7 D*
 Guds him-mel var så mørk og grå en nat i se-ne høst, og

Staff 2: *D Em A7 D*
 ha-vet pis-ke-de sit skum langt ind på Jyl-lands kyst. I

Staff 3: *G D/f# E7 A7*
 bond-ens gård var al-ting slukt og port og læn-ge stængt og

Staff 4: *D Em A7 D*
 i hver hyt-te ly-set slukt, thi ha-vet det var strengt, og

Staff 5: *D G D/a A7 D*
 i hver hyt-te ly-set slukt, thi ha-vet det var strengt.

Melodi: Skærsommersangen

- Guds himmel var så mørk og grå en nat i sene høst, og havet piskede sit skum langt ind på Jyllands kyst. I bondens gård var alting slukt og port og længe stængt, :/ og i hver hytte lyset slukt, thi havet det var strengt. :/
- En moder havde sine små med tårer bragt i seng, den ældste gennem ruden så, det var en tolvårs dreng, han sagde: Græd ej, kære mor, gå ej med sorg i seng, :/ jeg vokser op og bliver stor, stol på din egen dreng. :/
- Jeg ved, hvorfor din kind er våd og rastløs om du går, det er, fordi vor faders båd kom ikke hjem i går, men du skal se, da spil og ror og mast og sejl og stavn :/ blev lavet splinterner i fjor, er fader nok i havn. :/
- De ord gav håb i moders bryst, straks slumrede hun ind, medens drengen gennem ruden så, tavs med bedrøvet sind, da alle sov og bølgen slog i stormens raseri, :/ tog drengen lygten ned fra krog og satte lys deri. :/
- Så gik han da med håb og tro, så lille som han var, så lang ud på næssets svage bro med lygten, som han bar, han klamred sig til lægten fast, bad højt en bøn til Gud, :/ der stod han til den klare dag, til håb og lys gik ud. :/
- Og mangen skude gik den nat til ro på havets bund, og mangt et håb blev slukket brat i nødens bitre stund; men fader red på bølgens ryg, hans nye båd holdt ud, :/ red stormen af og landed trygt og takkede sin Gud. :/
- Tre dage gik, en aftenstund kom stille han i land, højt halsede den lille hund, da han gik frem på strand. Men drengen sagde: Mor, din søn fik ret, jeg holdt jo ud, :/ der har vi fader, thi min bøn blev hørt af himlens Gud. :/

20. Fanø er en lille ø

G G D G G

Fa - nø er en lil - le ø i Ves - ten vidt be - rømt i

D7 G G G/h C

Dan - mark for sin pragt, der na - tu - ren dan - net har en fæst - ning,

Am D7 G D/f# Em C D7 G

som om som' - ren tit be - ses af gæs - ter, der be - un - drer Fa - nøs strand.

Melodi: Egen melodi

1. Fanø er en lille ø i Vesten -
vidt berømt i Danmark for sin pragt,
der naturen dannet har en fæstning,
som om sommeren tit beses af gæster,
der beundrer Fanøs strand.
2. Fanø er en lille ø i vesten -
mangt et skib jo bærer øens navn,
og jeg tror, dets mænd fremviser fanen.
Højt i toppen nede på la Plata'n
vajer stolt vort danske flag.
3. Fanø er en lille ø i Vesten -
fattig - dog vi elsker den så højt!
Lig en høne, samler sine unger,
flokkes vi, når vinterens kulde kommer,
om den danske lille ø.

4. Lad os derfor ej forglemme øen,
hvor vi end i verden færdes om; -
ej sin mage har den her i Norden,
kvinden, som forkaster nutids moden,
bærer stolt sin Fanø dragt.

Skrevet af Jes Sonnich Jessen
en aftenstund på la Platafloden
i Sydamerika i året 1889

21. Jeg elsker de klitter hvide

G Hm C G

Jeg el - sker de Klit - ter hvi - de som

G D/f# G D

fød - tes af strand og sø. og

Em H/d# H/d# Em

Hel - men den slan - ke stri - de, som

C6 G/d D7 G

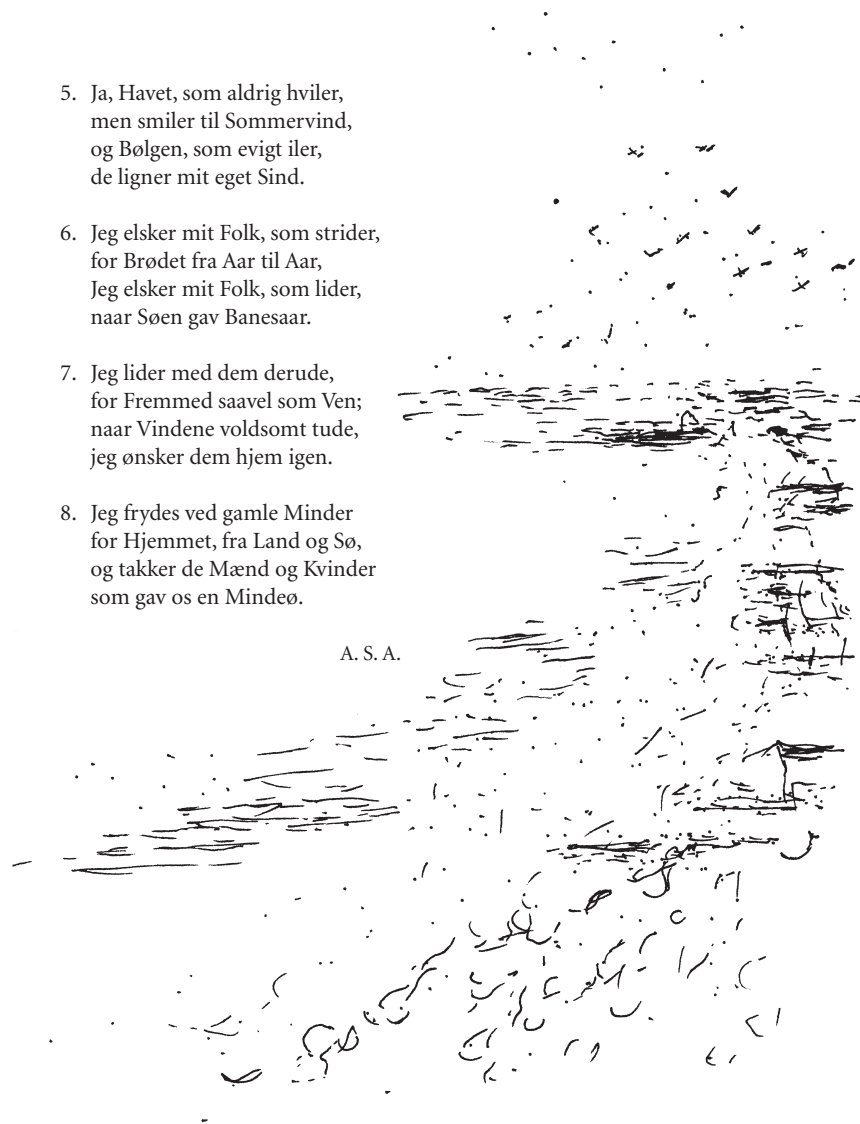
vær - ner min fø - de - ø.

Melodi: Jeg elsker de grønne lunde

1. Jeg elsker de Klitter hvide
som fødtes af Strand og Sø
og Helmen den slanke, stride,
som værner min Fødeø.
2. Jeg elsker hver Fugl, som bygger
sin Rede i Klittedal,
og fattige Blomst, som hygger
i Stilhedens øde Hal.
3. Jeg elsker det Hav, som kranser
min fattige, hvide Ø,
hvor Bølger i Rækker danser
og favner den kyske Mø.
4. Thi Havet, som Stormen rører
saa ingen kan styre det,
og Havet, som alle fører,
men ingen kan hyre det,

5. Ja, Havet, som aldrig hviler,
men smiler til Sommervind,
og Bølgen, som evigt iler,
de ligner mit eget Sind.
6. Jeg elsker mit Folk, som strider,
for Brødet fra Aar til Aar,
Jeg elsker mit Folk, som lider,
naar Søen gav Banesaar.
7. Jeg lider med dem derude,
for Fremmed saavel som Ven;
naar Vindene voldsomt tude,
jeg ønsker dem hjem igen.
8. Jeg frydes ved gamle Minder
for Hjemmet, fra Land og Sø,
og takker de Mænd og Kvinder
som gav os en Mindeø.

A. S. A.

22. Jeg er født ved den gamle Englands-kyst

The musical score is written in treble clef, key of D major (two sharps), and 2/4 time. It consists of five staves of music with lyrics underneath. Chord symbols (D, A7, G) are placed above the notes. The lyrics are: 'Jeg er født ved den gamle Englands-kyst, hvor de Men den første gang han gik om bord, kys-sed stol-te sku-der går, og en sø-mands-gut var han mig ømt og huld, og han hvis-ked kjær- ligt al min lyst, fra jeg kun var syt-ten år dis-se ord: Du er al mit hjer-tes guld. O, Su-san-na, græd ik-ke for din ven, men bliv mig al-tid tro og huld, til jeg kom-mer hjem i-gjen.'

Melodi:
Oh, Susanna

1. Jeg er født ved den gamle Englands-kyst,
hvor de stolte skuder går,
og en sømandsgut var al min lyst,
fra jeg kun var sytten år.
Men den første gang han gik om bord,
kyssed han mig ømt og huld,
og han hvisked kærligt disse ord:
Du er al mit hjertes guld.
O, Susanne, græd ikke for din ven,
men bliv mig altid tro og huld,
til jeg kommer hjem igjen.

2. På de lange rejser drog han bort,
jeg sad ensom og forladt,
og når vejret det var rigtigt hårdt,
lå jeg vågen mangan nat,
men når tåren bittert randt på kind,
kom min sømand hjem i havn,
og så sang han med fornøjet sind,
mens han trykked mig i favn:
O, Susanne, græd ikke for din ven,
jeg har heldig pløjet bølgen ryg,
og her har du mig igjen.
3. Og så talte vi så mangt er ord
og forglemte storm og blæst,
men en dag han sae: Min snut, jeg tror,
vi behøver snart en præst -
jeg må ta en tur på en to års tid,
og er lykken med din ven,
kommer jeg med rigdom glad herhid,
og vi går til præsten hen.
O, Susanne, græd dog ej for mig,
jeg rejser til Kalifornien
og graver guld til dig.
4. I et lille hus ved kysten bor
vi som kærligt ægtepar,
han kom hjem igjen, han holdt sit ord,
fire raske børn vi har,
han går ikke længer på rejser - nej,
men når stormen brøler vildt,
han til barmen kærligt trykker mig,
og så hvisker han så mildt:
O, Susanne, du er al min liv og lyst,
der er ingen mand så glad som jeg
på hele Englands kyst.

23 Ved Jyllands kyst

D A (D/f# A/e) D A/c#
 Ved Jyl-lands kyst, nær Ves-ter-ha-vets brænd-ing, en ø som

D G (D/f# Em) A D A /g D/f# D
 bol-værk står til stor-bys gavn, den hil-ses der-for som en gam-mel

D A D#dim A/e E7 A
 kænd-ing, når der fra ha - vet sty-res i - mod havn. Den lig-ger

F# /a# Hm G D/f# A7/c# D
 der så hvid og skøn og ro-lig, hvad en-ten det er mags-vejr el-ler

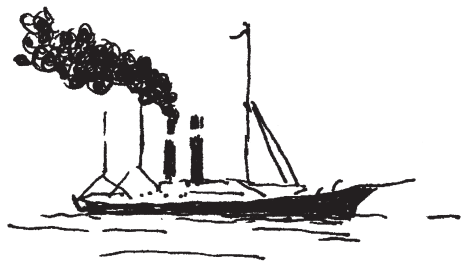
A (D A) D /c G/h G D/f# G(G#dim)
 blæst, og sø-ens folk den blev så kær en bo-lig ja Fa-nø

D/a (E7/h D/a) A7 D
 kal - des ø - en i - mod vest.

Tilegnet forfatteren af »Fanøs Historie« N. M. Kromann.
 Melodi: Der er et Land, dets sted er ...

1. Ved Jyllands kyst nær Vesterhavets brænding
 en ø som Bolværk står til storbys gavn,
 den hilses derfor som en gammel kending,
 når der fra havet styres imod havn.
 Den ligger der så hvid og skøn og rolig,
 hvad enten det er magsvejr eller blæst,
 og søens folk den blev så kær en bolig.
 – ja Fanø – kaldes øen imod vest.
2. På denne ø, hvor dejlig havets brusen
 som kær musik til folkets øre når,
 hvor vestenvinden som en sagte susen
 igennem klittens sand og hjelme går;
 der tusindtal af måger roligt trækker
 hen over ensom fredlyst ynglebo,
 og millang strand med klit som vrist udstrækker
 sin faste, hvide fod med værdig ro.
3. Fra fordums tid og indtil vore dage
 var viden om hin ø af ringe værd;
 men da kom een, hvis mål det var at drage
 mer kundskab frem om det, han havde kær.
 Derfor hans navn vi mindes bør med ære
 for al hans flid og ærlig forskertrang.
 Ja – »Kromann«s navn vil fanøfolket bære
 i smuk erindring gennem slægters gang.
4. I Kromann's værk om ø og folks historie,
 dets livskultur og sæd op til vor tid,
 et billed klart – ja, som en mindets glorie
 et lysglimt kastes over fædres strid,
 hvis nøjsomhed og stadig kamp for føden
 opfostred slægt af sunde kvinder – mænd,
 de sidste ofte brat blev mødt af døden
 på havet, hvor de skaffed brødet frem.

5. Men havet blev trods alt den store åre,
hvis strøm blev næringslivets rige frø,
fra tidlig alder – manddom lod sig kære,
som trofast brudgom der til salten sø.
Fra Norges kyst til Hollands fede egne,
ja, datids fartøj helt til England stak,
de sømænd for på alskens handels vegne
på galeaser, slupper, kuf og smak.
6. Årtier gik og krav blev større både;
man derfor kølen la'e til bark og brig
tillige med en herlig fuldskibsflåde,
hvis skønne linier pryded skrog og rig.
Ja, nu fik øen plads i første række
blandt landets verdenskendte sejlerflok,
nu intet kunne fanøfolket skrække
fra overalt at vise røjl og fok.
7. Nu fulgte der en sejlskibsperiode
med gylden høst før lange, magre år,
så »Frihedsbrev« *) blev just som folket tro'de
en årsag til at bedre deres kår.
De viste nu i gerning helt til fulde,
at stordåd øves ej i tugt og tvang.
Nej – skal der spires efter vinterkulde,
må solskin til at lyse over vang.

8. Men tiden gik – da havets stolte svaner
fik nådestødet af – propel og damp;
Ja, førend søens mænd det rigtig aner,
var flåden slået ud i denne kamp.
Århundredes sømandsskab er nu blot minder
med sejl, og vindens fløjt i rig og mærs,
nu Fanøs kække mænd og stolte kvinder,
må synge »Svanesangens« sidste vers.
9. Men øen tro sin gamle sømandsære,
dens mænd gør stadig pligt på bak og bro,
på damperens dæk forsøger de at være
sit sømandsskab og skipperkaldet tro.
Ja, – Fanø – dine havets kække sønner,
hvis hu den dog i dag er: Liv på sø;
må han, som bærer hjertets stille bønner,
bevare navnets glans fra helt at dø.

A. Olesen, Esbjerg.

*) År 1741, da Fanø købte sig fri fra kronen

24. Bakskuldvise

Æ som - mer er jo snår for - bi, o
 det er bløwn lidt hal' - kold. Nu kom - mer så den
 gu - e ti', vi ka' fo rø - get bak - skuld.

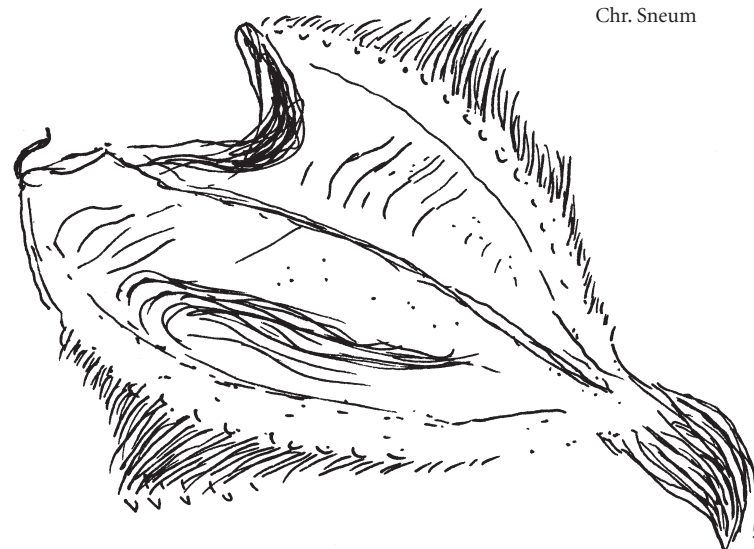
Egen melodi.

Kan også synges på Velkommen i den grønne lund.

1. Æ sommer er jo snår forbi,
o det er bløwn lidt hal'kold.
Nu kommer så den gue ti',
vi ka' fo røget bakskuld.
2. I alle hus' o alle goer'
ska mindst de ha en kasfuld,
o al stejrl hænger fuld a snoer'
mæ jenne såltet bakskuld.
3. O er di bløwn så nownlund taer,
vi røger dem ved sae'smuld,
men di ka knap blyw færre, faer
vi ska jo smag en bakskuld.
4. La anner bår mæ røget laks,
o finhed ha djer buer fuld,
de rørl mæ ett, de sejer a straks,
nær bår a hårl en bakskuld.
5. Æ post fær trawl mæ pakker smo
te alle verdens kanter.
Lowt I bår te dem - I ka tro -
di flest er røget bakskuld.
6. Hårl vi van ud en aten sild',
er skidt tilpas om monner,
så tejr vi os bår lisse stil'
en gue, røget bakskuld.
7. Nær mutter vil ha sy't ny tøj
o vil ret fatter gjøre huld,
så ved hun et nowe ber o prøv
end gi' ham røget bakskuld.
8. O skal »den lille« vænnes fra,
o blywr a skreg æ hus fuld,
æ skroelen holder tit op, nær
te sut han faer en bakskuld.

9. O, hårl en søn håd kjærestsor
for hun var ikke troskabsfuld,
hans muer ved ej bejer rå
end trøst ham mæ en bakskuld.
10. Nær vi ska send' en julepak',
o vi har fået 'en hal'fuld,
så tejr vi uden mier snak
o fylder op mæ' bakskuld.
11. Sjel om wor søn er høl o stro,
så ska han ha en kasfuld.
Hans fine kuhn fær ingen ro,
far han fær stejrt si bakskuld.
12. Hun sejer, æ lowt den er for stram,
æ røg de fær æ hus fuld,
så sejr han: »No ska a kom fram,
a vil sjel stieg mi bakskuld.«
13. Lidt atter blywr der nok roft: Brand,
for folk ka sie, de' kvolmer.
Æ bråndfolk hitter bår en mand
fræ Fanø mæ en bakskuld.
14. Så tejr han ved dem med klørfem
o smider knyw o gaffel.
Han sejr: »Hwa ska a mæ dem,
nej så'n spis æ mi bakskuld.«
15. Hans kuhn o bøen stær rundenom
o tror, han er bløwn stjampfuld,
mæ åld ti finger ve æ mund
han bidder o en bakskuld.
16. En fannik kan no ålder glemm
æ lowt o småg a bakskuld.
En fannik ud', en fannik hjemm'
kan ej undvær en bakskuld.

Chr. Sneum

25. Når vinden er os føjelig

Egen melodi

1. Når vinden er os føjelig,
 så kan man være glad,
 så frydes og så glædes man
 alt på det salte vand.
 :/ Så lænser vi Kanalen ind
 alt for en føjelig vind,
 ja, London er en herlig stad,
 der glæder en sømand sig. :/

2. Vor styrmand rundt på halvdæk går
 med flaske og med glas,
 den første skål, den giver han
 alt for en god passat.
 :/ den anden skål, den giver han
 alt for en god sømand,
 som sejler jorden rundt omkring
 på sø og saltens vand. :/

3. Mens vore piger forlyster sig
 udi en rosenlund,
 med storm og uvejr ængstes vi
 og har en nøjsom stund,
 :/ så tar vi glassene i vor hånd
 og tømmer dem til bunds.
 »Hurra« for Californien,
 vi sejler jorden rundt. :/

4. Den mand er mest berømmelig,
 som skibets køl har lagt,
 de spir de kom fra Frankerig
 alt med det første spant,
 :/ på dem vi rejste mast og rær,
 på dem vi sejlet bandt,
 på barskibet »Elisabeth«,
 som var fra Simrishamn. :/

26. På Samsø var en Pige

På Sam - sø var en pi - ge, o så skøn, så skøn,
 hun sin e - gen Jør - gen el - ske - de i løn,
 hen - des fa - der, mo - der og en æl - dre bro - der
 el - sked ver - dens go - der, o, det var en skam.

Egen melodi. Skillingevise

1. På Samsø var en Pige, o så skøn, så skøn,
 hun sin egen Jørgen elskede i løn,
 hendes fader, moder
 og en ældre broder
 elsked verdens goder,
 o, det var en skam.
2. Jørgen drog så vide i den grumme krig –
 for sin mø at stride eller ligge lig –
 rædsomt blev han slået
 og fra slaget båret
 med et hul i låret,
 o, det var en skam.

3. Jørgen til Hansine otte breve skrev,
 men den onde broder røvede hvert brev –
 brevene han brændte
 og et falsk han sendte,
 hvordan skal det ende,
 o, det var en skam.
4. Hansine græd en måned eller måske fler
 men da de var gået græd hun ikke mer,
 hun for Gud og æren
 ægted skolelær'n
 liflig fløjted stæren,
 o, det var en skam.
5. Men på bryllupsdagen vendte Jørgen hjem,
 på sit træben humped han vemodigt frem –
 på den bryllupsmorgen
 den, han havde kåren
 netop stod i gården,
 o, det var en skam.
6. Jørgen, skreg Hansine, er du rigtig vel,
 hvorfor har du skreven, du var slavn ihjel.
 Nu er det for silde,
 her skal være gilde,
 jeg skal ha' en lille,
 o, det var en skam.
7. Jørgen tog sin sabel og sin bajonet,
 stak den dybt i hjertet, døden den var let,
 under marmorstene
 hviler Jørgens bene,
 skønt af træ det ene,
 o, det var en skam.

Johs. Dam

27. På sø og salten vove

F *B♭* *F* *C7* *F*

 På sø og sal-ten vø - ve jeg fo'r så vidt om land
 til fjer-ne pal-me sko - ve på syd-havs - ø - ens strand,
F *C* *G7* *C*

 men al-drig hjer-tet lu - ed og ban-ke-de så frit, som
F *B♭* *F* *C7* *F*

 da i - gen jeg sku - ed den hvi - de Fa - nø klit.

Egen melodi

1. På sø og salten vove
jeg fo'r så vidt om land
til fjerne palmeskove
på sydhavsøens strand,
men aldrig hjertet lued
og bankede så frit,
som da igen jeg skued
den hvide Fanø klit.
2. Jeg gik i store stæder
med tårn og spir mod sky,
og der var nok af glæder
i hver en havneby,
men alting måtte vige,
når som i drøm jeg så
bag buketornens dige
de stråtagshuse små.

3. Af piger var der mange
i både vest og øst,
som prøved mig at fange
med kælen elskovslyst,
men ej jeg kunne glemme
den mø, jeg gav min tro,
da sidst jeg var herhjemme
i gamle Sønderho.
4. Med dannebrog i stavnen
jeg rundt om kloden fo'r,
nu holder jeg i favnen
min bedste skat på jord.
En Sønderhoning-pige
hun er sin sømand tro,
ej verden har din lige,
du gamle Sønderho.

E. Frederiksen

Forfatteren er Peder Frederiksen (1852-1923), født i Sønderho, styrmand, hovmester og senere landmand i Jerne. Herom har Henning B. Fonsmark skrevet i tidsskriftet "Mågen" 1951.

28. Jeg går i tusind tanker

C G7 C

Jeg går i tu-sind tan-ker og el-sker den, jeg ej kan få, hvor

C Am F6 G7 C

jeg i ver-den van - ker, jeg dag - lig sør - ge må. Stor

C G F -/a C

sorg var det, jeg dig ej fik, som jeg har haft så kær, så

C -/h Am -/g F6 G7 C

man - ge fal - ske men - ne - sker år - sa - gen der - til er.

Egen melodi

1. Jeg går i tusind tanker og elsker den, jeg ej kan få, hvor jeg i verden vanker, jeg daglig sørge må. Stor sorg var det, jeg dig ej fik, som jeg har haft så kær, så mange falske mennesker årsagen dertil er.
2. O, havde jeg ej skuet dit ansigt og dine øjne blå så var jeg aldrig kommet til landet, hvor du bor, så havde jeg været lykkelig og fri for sorg og had, den dag den kommer aldrig mer, som gør mit hjerte glad.
3. Se blomsterne så skønne på øde mark så dejlig stå, men det ej længe varer, før de igen forgå, så går det og blandt pigerne, de snart forandre sig, det haver og mig hændet, min ven foragter mig.
4. Langt heller vil jeg rejse den lange vej med stort besvær, end som jeg ville leve blandt falske mennesker. Til øde mark jeg rejser bort og der mit telt opslår, for hvert et ord, jeg taler, af skoven svar jeg får.
5. O ve, for hård en skæbne, mit hjerte er af sorg beklem, den ven, jeg mig udvalgte, hun har mig rent forglemt, jeg finder ingen anden ven, som dæmpe kan min kval, jeg sørger og studerer, så jeg er næsten gal.
6. Nu slutter jeg min vise og siger derfor hver adjø, jeg kan ej længer skrive, min pen er bleven tør, Min hals er hæs, min sorg er stor, og jeg har alt forlist, men jeg vil bede gamle far at hjælpe mig til sidst.

29. Jeg lukked' op min kiste

Jeg luk-ked' op min ki-ste, hvor mi-ne klæ-der lå, tog
frem de ny-e buk-ser med stik-ke-lom-mer på, og
min den ny-e frak-ke og min bro-der-te vest, så
hav-de jeg mig pyn-tet, alt som jeg syn-tes bedst.

Egen melodi

1. Jeg lukked' op min kiste,
hvor mine klæder lå,
tog frem de nye bukser
med stikkelommer på,
og min den nye frakke,
og min broderte vest,
så havde jeg mig pyntet,
alt som jeg syntes bedst.

2. Nu så jeg mig i spejlet
jeg synes, jeg var fin;
jeg skulle ud at bejle
til allerkæresten min,
det var Hans Niensens Sidsel,
hun var så skær og fin,
jeg synes, det var passende,
om hun ku' blive min.
3. Hans Nielsen var ej hjemme,
da jeg til gården kom,
det var blot lille Sidsel,
det syntes jeg ret om.
Godawten, lille Sidsel.
Godawten, stue Peir,
så brummed han i skægget,
til den poliske mær:
4. »Og er din far ej hjemme,
jeg tale vil med ham,
jeg vil så gerne købe
af ham et gimmerlam.«
Min far han er ej hjemme,
men vil du følge mig,
så kan du se på lammene,
og give mig besked.
5. Så fulgtes vi da begge
til fårestien hen,
der ville jeg probere
den lille Sidsels sind.
Jeg vil slet ikke købe
din faders gimmerlam,
men jeg vil blot begære dig
til ægteviv af ham.

6. Jeg trænger ej til penge,
grundmuret er min gård,
af linned og af ulden
tre fulde kister står.
Jeg mangler blot en kone,
du ene står mig an,
jeg synes, det var passende,
om jeg nu blev din mand.
7. Til dine fulde kister
er godt at drage ind,
så svared lille Sidsel
med smil fra mund og kind.
Og godt det er at eje
en gård af brændte sten,
men det er dog forbandet
med dine skæve ben.
8. Så løb jeg ud af gården,
nu havde jeg fået nok,
og efter mig der bræged
Hans Nielsens fåreflok,
det skar mig i mit hjerte
for sådan spot og skam.
Ja, jeg skal rigtignok vogte mig
for Hans Nielsens gimmerlam.
9. Hvad hjælper det, man ejer
en gård af brændte sten,
når pi'rne ej vil have
de mænd på skæve ben.
Der er så mange karle,
på lige ben de gå
men ikke en iblandt dem,
der skønner ret derpå.

30. A hår hor, det sku' vær gild

A hår hor, det sku' vær gild, og det sku' vær i au - ten.
A vil' os - se gja - en mej, nær det ku' go lidt sau - te.

Blyv ed et i wo ej - en byg, så blyw et nok der - ov - re

A vil ha mi kjærst mej, for det er de A hou - er.

1. A hår hor, det sku' vær gild
og det sku' vær i auten,
A vil' osse gjaen mej,
nær det ku' go lidt saute,
Blyv ed et i wo ejen byg,
så blyw et nok derovre,
A vil ha mi kjærst mej,
for det er de A hou-er.
2. Så vil vi en gjenvej go,
igjennem Lasses tovtte,
A vil ha mi hoser o,
å så mi syndagsskjovte, –
Maren hun vil osse mej,
mæ hind hyvrøde ærmer,
å hin bette silke-lue,
for den så dejle varmer.
3. A vil dâns mæ Met-Mari,
å så mæ Wolles søster,
så mæ bette Ann Sofi,
så længe som A løster, –
vi vil hele natten dâns,
Mens violinen stemmer,
vil vi ha en kaffepuns
i vor trætte lemmer.

Efter gammel jydsk vise

31. Nu samles sønderhninger (Sakkuk-visen)

Nu sam-les søn-der - ho-ning-er med bøen og bø-ne-bøen, de

spi - ser, drik - ker, dan-ser, ja. de syng - er å så kjøen.

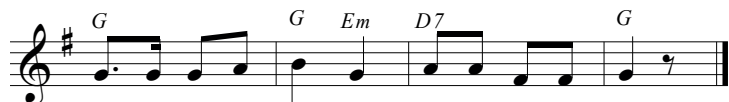
Woel - sens Jes han spil - ler, Sø - rens Lau - ra smi - ler,

Tho - mas El - len dril - ler, alt er har - mo - ni.

Her vi kva - jer højt i kor, Kjeld - sand og æ Syn - der - jord,

Lø - jen - bjer - re, Kal' - krog, det er Søn - der - ho.

Egen melodi

1. Nu samles sønderhninger med bøen og bønebøen, de spiser, drikker, danser, ja, de synger, å så kjøen. Woelsens Jes han spiller, Sørens Laura smiler, Thomas Ellen driller, alt er harmoni. Her vi kvajer højt i kor, Kjeldsand og æ Synderjord, Løjenbjerre, Kal'krog, det er Sønderho.

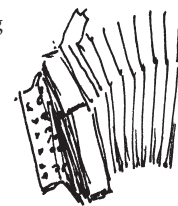

2. Nu hår vi fåt wo onden æt, og tømt æ pot å pand for sirup, fjet å lammelår. en ret for Fanøland. Sakkuk, kjære venner, vi vel alle kjender. Kjød å fjet å duw i skaber harmoni. Og vi synger mæt i kor, Kjeldsand og æ Synderjord, Løjenbjerre, Kal'krog, det er Sønderho.

3. Så snakkes der: A ka do hows om han, o hind, o den? Om Kalle-Ann, å Daje Mett, om Jappes Je'es Ann? Silles Marens Mette, An' Jensines Bette, Bløkkers Antonette er fra Fanøland. Og vi synger højt i kor, Kjeldsand og æ Synderjord, Løjenbjerre, Kal'krog, det er Sønderho.

4. Så danser de med stu'er sving, med piger om æ liw, å kvajer til dje fanøspring å kwolmer o dje piw. Hejsa, hvor de træder, sus i skjøt og klæder, sulle om æ fædder, Fanøtrylleri. Ja, så synger vi i kor, Kjeldsand og æ Synderjord, Løjenbjerre, Kal'krog, det er Sønderho.

Sv. Meinertz

32. Pigerne fra Fanø

Da fa-nø-ski-be for-dum o-ver al-le ha-ve fo'r og

gik med vin og klip-fisk om den he-le vi-de jord, hvem

stod da der og vin-ke-de, når der blev hej-set sejl, og

hvem var det, hvis nav-ne stod i hvert et ag-ter-spejl? Det var

pi-ger-ne på Fa-nø til ma-tro-sers mun-tre sang de

hør-te kæ-den klir-re un-der an-ker-spil-lets gang. Jo, for

pi-ger-ne på Fa-nø hav-de bå-de far og bror på

de-res sku-de samt en hjer-tens-kær om-bord.

Melodi: Flickorne i Småland.

1. Da fanøskibe fordum over alle have fo'r og gik med vin og klipfisk om den hele vide jord, hvem stod da der og vinkede, når der blev hejset sejl, og hvem var det, hvis navne stod i hvert et agterspejl? Det var pigerne på Fanø - til matrosers muntre sang de hørte kæden klirre under ankerspillets gang. Jo, for pigerne på Fanø havde både far og bror på deres skude samt en hjertenskær om bord.
2. Når sømandsgutten stod ved roret i en stormfuld nat og havde bjerget top og røjl og kun et stormsejl sat, men efter himlens nordpol taget nøje sit bestik, da drog hans tanker hjemad, ja, og for sit indre blik så han pigerne på Fanø, deres dragt og deres smil, og han drømte sig derhjemme over havets tusind mil, også pigerne på Fanø lader deres tanker gå i en stormnat over fjerne oceaner blå.

3. Når briggen atter vender hjem i efterårets slud til gilder, »råds gang«, dans og spil, hvem skal mon så stå brud, og hvem skal klædes på i brudepigens skønne dragt, og hvem skal »pivre« skørtet, få det ret i folder lagt? Det skal pigerne på Fanø - de har sølverspænder på, når de klædt i fløjel og silke op ad kirkegulvet gå. Se på pigerne fra Fanø. Brudedragtens blomsterkrans vil dem smykke, når de træder deres brudedans.

4. Ved forårstide hendes brudgom ud på langfart går. Så sidder ensom hun tilbage med et malkefår. Og hvem skal malke fåret ja, og hvem skal græsset slå. Men hvem skal høste kornet mon og »køjre« med de små? Det skal pigerne på Fanø, de kan bruge plejl og greb, og de kan splejse øjer ind i fårets tøjrerreb, jo, hver pigelil på Fanø helt alene malke kan mælk til »wost« fra egen ko og får i egen spand.
5. At Fanøs tvende byer hedder Nordby, Sønderho, det ved jo på the seven sea's alverdens sømænd jo. Men hvad er det, som gav os viden om et sådant ry, at gæster stadig strømmer til hver sommerdag på ny? Det er pigerne på Fanø, det er silkedragtens glans, deres ynde i en fannik- eller sønderhoningdans. Det er pigerne på Fanø i den farveskønne dragt set i glans af tændte lys og kinasilkens pragt.
6. Men skibe, dragter er nu væk og ny signaler hejst, måske en skude krydser strømmen syd om helliggejst. Hvem mon man ville møde, hvis på strøget tur man gik med wienmodel på ho'det, nylonben og kosmetik? Netop pigerne fra Fanø uden gamle tiders skrud, med rouge, gamachebukser efter modens sidste bud. Jo, for pigerne fra Fanø går nu klædt i jeans og slacks, for de vil nu ikke mere være gammeldags.
7. Når vor forening kaldte os til Borgerhusets hal, vi mødtes her til »hjemmen's« snak og muntert dansebal, hvem er det da, som først og fremmest drager os herind, som glider gennem salen yndefuld og glad i sind? Ja, hver pigelil fra Fanø mellem fjorten og halvfjerds, og derfor vi dem hylde vil i prosa og på vers, skål for pigerne fra Fanø, verdens bedste, de skal ha af os alle her et leve, og et højt hurra.

33. Æ Hvael vies

I nit-ten-ni - og-fyr - re en an-den Jul-das måen da

fangt æ SØN - DER - HO - NING - ER skam

HVA - LER med en kåen ja de fek

he - le tow æ man - de-mand fek now ja

sjel i DA RUM en - ge os - se der man HVA-LER sow.

Melodi: Fra Engeland til Skotland

1. I 1949 – en anden Jul-dás måen – da fangt æ SØNDERHONINGER skam HVALER med en kåen ja de fek hele tow – æ mandemand fek now – ja sjel i DARUM – enge – osse der man HVALER sow –
2. O neje o æ BØRS – holdt æ kåel – det store Råd – om HVALERNE sku' ankres – eller slæves ind mæ båd – æ slater råbt HU HA – no dryv den jen sku á nu må i skri'te handling – hvis en HVAL I da vil ha'

3. Men der gik tvende dage – og det meste af en nat – om man skuld' bruge knive – eller hjølle uden skat – ja der var stor stå-hej – om hvem der nu sku' mej – det skuld' vær now kåel – der ett wor bång o rej.
4. Den fjerde julemorgen stod flåden havnen u' mæ tynder o mæ'dinger – o mæ' now der lign en gru' o så djer melmerkass – den sku' ha føste plads – det gjaldt jo om æ mandskab – kunde være godt tilpass.
5. Da flåden den så landed – øw o æ syndejord – Så tow enhver si melmerkass – og lød Hans Jensen's ord – det første vi skal ha' – det er vor melmer ja – og så går vi te HVALEN – hvem der ellers tør o ka'.
6. Med hævet økse Hejse – i HVALENS gab gik ind – mens ande de fløw te – o røv o flænsset i æ skind – Den lign en vættet lå – o lille P's-Jens han så – vi skal ha' ande -grejer- – hør læ mæ li fo en spå –
7. O HVALEN den bløw flænsset – o fleje kåel gjør mej – der vor vidst nok en hal' snes stykker – som kom gal a stej – o ind i HVALENS ma' – sku der go tow o sa DEN JEN I HVALENS tarmen – nær vo kommen gal a da' –
8. Og olien flød fra HVALEN – den rene spermacet – det hele bløw te Esbjerg kjør – o der brej a te fjet – ja Esbjerg slagteri – wo en tre ugers ti' laét om te Danmarks største – HVAL og oliekogeri.
9. O Bjerrelaw o Stranden – djer kasser de bløw fuld'. No var det bare om – hvad de med pengene no skuld' men så fandt de på vej - - - vi gir te hver en stej en f e m t e n kroner såen – te dem der ett wo kommen mej

Sønderho i nov. 1950 P. A. Brinch

34. Æ Brand Vies

I Søn-der-ho en for-ords-da' li'-som folk djer On-den sku' ha' da

bløw der roft om il-de-brand, det røg fræ en hugs i æ syn-der land.

Ju - li - a Ju - li - a Ju - li - a Ju - li - a hop - sa - sa

Ju - li - a Ju - li - a sø - de Ju - li - a.

Da Kvinderne optrådte som brandmand i Sønderho i 1951.

»Æ BRAND VIES«

Melodi: Julia hopsisa ...

1. I Sønderho en forordsda'
li' som folk djer Onden sku' ha'
da bløw der roft om ildebrand –
det røg fræ en hugs i æ synderland.
Julia Julia Julia Julia hop-sa-sa
Julia Julia søde Julia.

2. Men hva' 'æ da skyld i såen en brand?
såen spu' Poul – o Pej – o Ann?
en Kvindfolk sku' ha' oven hind »Gas«
i en køkken hvo' der vor le't me plads.
Julia ...

3. Den mand som føst vild' branden stop
det var en ægte »Brandenhoff«
men han fek baar hans hinder svejn'
da han vild prøv o lok a' for nejn.
Julia ...

4. Æ kvinder rænd i flokkevis –
li fræ tow o te now o fiis
jen mæ en ding o now mæ en spand
o ande rend rundt o ledt atter vand.
Julia ...

5. Moderne sprøjter bløw kjor frem –
med de mått no heller ha' bløwn hjem.
Æ fanniker mødt – men uden benzin
så de vor da nærmest kun te grin.
Julia ...

6. Den gamle sprøjte – hundred aar
den mått' jenne branden klaar.
o føst da den æ ild haar sløtt
ku' de ander sprøjt men te ingen nøtt.
Julia ...

7. I en lovtlu' der so »Pitter« o brøel'
te den der lo o æ tag o krøell'
– Hej – herind brænder den fæle ild
Så her må now flere Kvindfolk til.
Julia ...

8. Og dagen efter i Pressen stod
med fede typer om kvindens mod
med smaata vor nøvn en præst o en dejn –
men ellers vor æ Kaa'lfolk ett now rejn.
Julia ...

35. Imellem Esbjerg og Fanø

D *A7*

Der var en skip - per og han hed Las jah og han hed

A7 *D*

Las jah og han hed Las jah han sej - le -

D *G* *A7*

de i en smad - der - kas i - mel - lem Es - bjerg og Fa -

D *D* *G*

nø. Og vin - den sus - te og gjorde hal - løj og bøl - gen

A7 *D* *Hm*

stod som en kæm - pe - høj nej det var san - de - lig in - gen

Em *A7* *D*

spøg i - mel - lem Es - bjerg og Fa - nø.

Sønderho 1. jan. 1952
P. A. Brinch

Imellem Esbjerg og Fanø

1. Der var en skipper og han hed Las – jah
og han hed Las – jah
og han hed Las – jah
han sejlede i en smadderkas – imellem
Esbjerg og Fanø.

Og vinden suste og gjorde halløj
og bølgen stod som en kæmpehøj
nej det var sandelig ingen spøg
imellem Esbjerg og Fanø

2. Og Las han leved af bakskuld kuns' – jah
af bakskuld kuns jah
af bakskuld kuns jah
han skylled efter med en kaffepunch – imellem
Esbjerg og Fanø

Og vinden suste og gjorde halløj
og bølgen stod som en kæmpehøj
nej det var sandelig ingen spøg
imellem Esbjerg og Fanø

3. En dag da Las havde stødt fra land – jah
havde stødt fra land – jah
havde stødt fra land – jah
Han havde glemt at få proviant – i mellem
Esbjerg og Fanø.

Og vinden suste og gjorde halløj
og bølgen stod som en kæmpehøj
nej det var sandelig ingen spøg
imellem Esbjerg og Fanø

4. Og Las han sejled' i dage tre – jah
i dage tre – jah
i dage tre – jah
og han fik aldrig mere land at se – imellem
Esbjerg og Fanø.

Og vinden suste og gjorde halløj
og bølgen stod som en kæmpehøj
nej det var sandelig ingen spøg
i mellem Esbjerg og Fanø

5. Hver gang en sømand han går til bunds – jah
han går til bunds – jah
han går til bunds – jah
ham hilser Las med en kaffepunch – imellem
Esbjerg og Fanø

Og vinden suste og gjorde halløj
og bølgen stod som en kæmpehøj
nej det var sandelig ingen spøg
imellem Esbjerg og Fanø

36. En Sømand har sin enegang

En sø-mand har sin e-ne-gang som fan-ge på en ø
Lyt til en simpel e-ne-sang i - mel-lem-vind og sø.

Det bru-ser fra den vå-de vej i nat og stjer-ne-skær, min

tan-ke går til dig, til dig. Du er mig e - vig nær.

Egen melodi

1. En sømand har sin enegang
som fange på en ø.
Lyt til en simpel enesang
imellem vind og sø.
Det bruser fra den våde vej
i nat og stjerneskår,
min tanke går til dig, til dig.
Du er mig evig nær.

2. Hvor brænder aftensolen hed,
vi går mod syd og sol,
og hjemmets stjernetegn går ned
mod nordens sunkne pol.
Men frydefuld med meget mod
og gerne går jeg ej,
thi min forhåbning efterlod
jeg samt min ro hos dig.

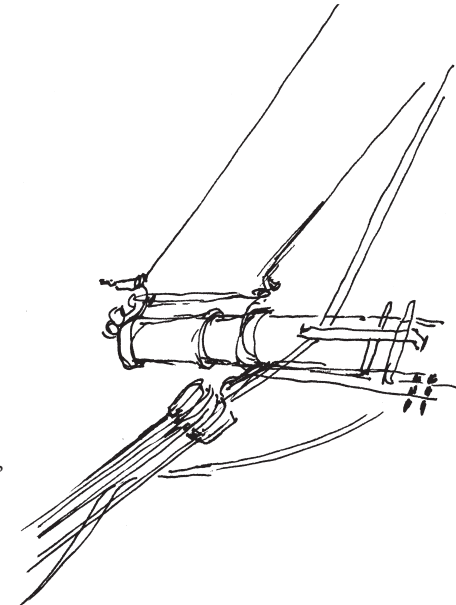

3. Mig vinker mangen yppig kyst
og mangen munter havn.
Et anker griber i mit bryst
det venneløse savn.
Thi hvad er himlen altid blå,
ja vist, balsamisk vejr,
og paradys med palmer på,
når ikke du er nær.

4. Så sejler man i solens glød
og lummer tropevind,
men kuldens rose blomstrer sød,
min pige, på din kind.
Og kokospalmen slipper frugt,
som slår en mand ihjel,
fordøm den hele hule flugt,
min svale ven, lev vel.

5. Ve alle haves vandringsmand,
Urolig er hans færde,
som tåge, vind og skum på vand
og strøm og skjulte skær.
Men bærer det mod havets bund,
så mangen sømands kår,
når søen gurgler i min mund,
til dig min tanke går.

6. Men når den gule løvetand
ved Sjællands grøfter gror,
og fra det lave grønne land
man hører frøers kor,
når pinseløvet bryder frem
på danske svale træer,
og alle fugle vender hjem
du er mig atter nær!

Johs V. Jensen

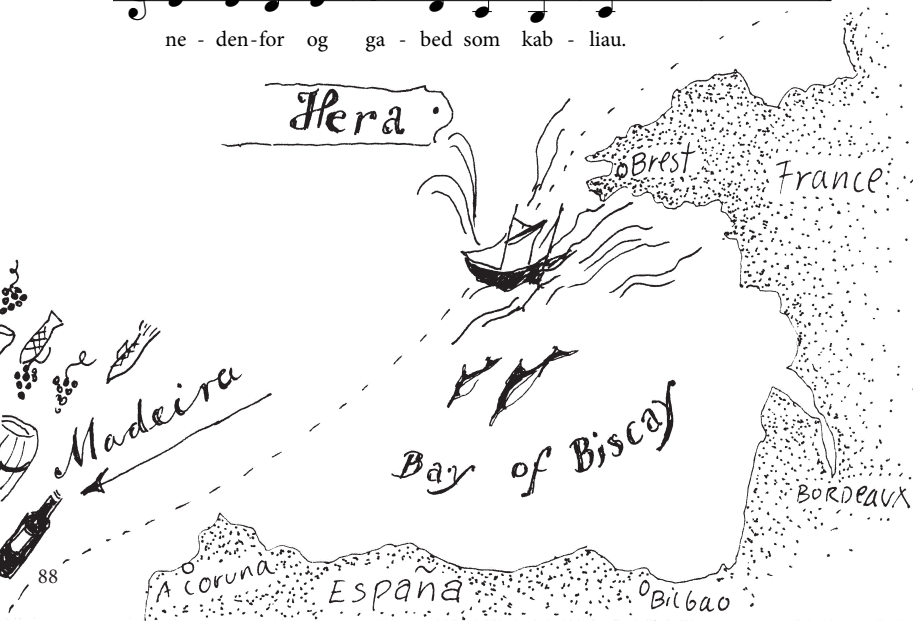
37. Det blæser i Biscayen

Musical score for "Det blæser i Biscayen" in 2/4 time. The score consists of four staves of music with lyrics underneath. Chords are indicated above the notes.

Det blæ-ser i Bis-cay-en, bag sku-den lus-ker ha-jen, men
 blå del-fi-ner spring-er om vor bov, Lars
 Ko-foed kla-red fok-ken, mens skip-per-en og kok-ken stod
 ne-den-for og ga-bed som kab-liau.

Melodi: Niels Clemmensen

1. Det blæser i Biscayen,
 bag skuden lusker hajen,
 men blå delfiner springer om vor bov,
 Lars Kofoed klared fokken,
 mens skipperen og kokken
 stod nedenfor og gaved som kabliau.
2. For femte gang går Hera
 med kliptorsk til Madeira
 og dypper snuden i den spanske sø.
 Stik rolig, gamle steward
 din røde tud til luvar
 og sig, om du kan lugte vores ø.
3. Gik Heras storsejl fløjten,
 og sku' det ske, at skøjten
 i mellemgulvet får en lille læk,
 da vil vi alle fjorten
 med glæde ofre skjorten
 og pumpe en tre vagter ud i træk.
4. Og skønt de fjorten skjorter
 ser ud som engelsk porter,
 de bærer dog så lempeligt mod land,
 og skønt vi stopper sprækken,
 der gav den gamle lækken,
 med kokkens bukser, holder hun dog stand.
5. Thi intet standser Hera
 på vejen til Madeira,
 Madeira, det er Heras bedste tjans,
 og snart skal der i strømme
 af vin vor klipfisk svømme,
 belyst af fjorten næsers fagre glans.

H.H. Seedorf - P.

38. Fanøbroen

Har De hørt det sid-ste skrift fra Fa-nø u-ge-blad, det sø-de

lil - le blad, der hver lør - dag gør os glad, det har

gi - vet os en ny - hed een af før - ste rang det er

al - ler - før - ste gang.

Det er ik-ke til at tro, det er ik-ke-til at tro, Der er

no - gen, der vil byg - ge os en Fa - nø - bro.

Melodi: Fra Molboerne (det er ikke mine ben o.s.v.)

1. Har De hørt det sidste skrift fra Fanø ugeblad, det søde lille blad, der hver lørdag gør os glad, det har givet os en nyhed - een af første rang - det er allerførste gang.
:/ Det er ikke til at tro,
det er ikke til at tro,
Der er nogen, der vil bygge os en Fanøbro. :/
2. Den skal ligge li'sådan som den ved Lillebælt, det har ugebladet meldt, men man ved det ikke helt - den skal både være høj og bred og lang og smal - det er lige, hvad den skal.
:/ Det er ikke til at tro,
det er ikke til at tro,
den skal sikkert blive køn, den nye Fanøbro. :/
3. Se, den ene ende lægges på det faste land, mens den anden ende man lader løbe ud i sand, den skal enten gå til Nordby eller Sønderho - de vil ha den begge to.
:/ Det er ikke til at tro,
det er ikke til at tro.
Der skal sikkert blive vrøvl om denne Fanøbro. :/
4. Over broen kan man køre med det røde »lyn«, man kan sidde ned fra Fyen, det bliver dog et dejligt syn - der bli'r spisevogn fra Nordby og til Sønderho med diner fra klokken to.
:/ Det er ikke til at tro,
det er ikke til at tro,
men hvor bli'r det dejligt, når vi får den Fanøbro. :/
5. Men forinden sagen syltes ned og dør i ro, lov så bare Sønderho, lisom Nordby, hver en bro da de dog alli'vel aldrig disse broer ser, stik dem et par stykker hver.
:/ Lad dem bare gå og tro,
lad dem hare gå og tro,
at de hver for sig kan vente sig en Fanøbro. :/

39. Som barnet sin moders stemme

Som bar - net sin mo - ders stem - me vi
 el - sker dit hav, din strand, vi
 fø - ler, at her har vi hjem - me, at
 du er vort fæd - re - land.

Melodi: Jeg elsker de grønne lunde

1. Som barnet sin moders stemme
vi elsker dit hav, din strand,
vi føler, at her har vi hjemme,
at du er vort fædreland.
2. Vi mindes vor barndoms dage
i læ af din hvide klit –
det minde os drog tilbage,
om end vi fo'r milevidt.
3. Vi mindes vor leg ved stranden
den solvarme sommerdag –
hvor fjernt imod himmelranden
vi drømte et stjernetag.
4. Vi mindes, når stormen tuded,
og bølgen mod klitten brød –
når angst vi for far derude
os bøjede mod Gud i nød.
5. Og kom så en dag dog sorgen
og gæsted vort lille hjem –
du Gud – fra i går og i morgen –
vej viste os atter frem.
6. Du tog vor fader, vor broder,
vi fulgte dog glad deres spor –
du gav vor sørgende moder
den trøst, som i håbet bor.

7. Ja, vel er med savnet og sorgen
fortrolig, o, Fanø, din kyst –
den færd, som fra tidernes morgen
var stedse din ungdoms lyst.
8. Og vel er der skønnere steder
og egne med blidere kår –
men alle vor barndoms glæder
om dig som en krone står.
9. Og alle vort hjertes længsler
på sømandens langvejsfærd
i fare, i nød og i trængsler
gjaldt dig og vor hjertenskær.
10. Vi elsker din brune banke,
vi elsker din hvide klit,
din strandbred er for vor tanke
en drøm om alt rent og hvidt.
11. Som du var vor barndoms rede,
vor manddoms længsel og fred,
så vær – om i sorg eller glæde –
vor alderdoms hvilested.
12. Som levet vi har vor sommer
i pagt med din strand, dit hav,
så skænk os, når høsten kommer,
i din hjemlige jord – en grav.

Mads Kromann

40. En lille by jeg kender

En lil - le by jeg ken - der, hvor da - gen går i fred, hvor
 vej og sti er sand - et fra ha - vets hvi - de bred, og
 hu - se - ne med strå - tag er byg - get tæt i slyng, om
 den - ne lil - le strand - by, om Søn - der - ho, nu syng.

Egen melodi. Eliza Dohm

1. En lille by jeg kender, hvor dagen går i fred, hvor vej og sti er sandet fra havets hvide bred, og husene med stråtag er bygget tæt i slyng, om denne lille strandby, om Sønderho, nu syng.
2. Se, her engang fra havnen de stolte skibe fo´r fra Sønderho mod vester, mod syd og imod nord, og mange sømandsgutter på havets bølgegang sig drømte hjem til byen med gaverne i fang.

3. Det var før »dampens tider«, da endnu sømandskunst og sømandsdont var sejlet i brug ved vindens gunst, dengang et fartøj kræved´ en mast, et ror, en rig, en sømand måtte evne lidt mere end sit bestik.
4. Da fo´r i mange fragter - med skonnert eller bark - de mænd, de unge knøse, ja selv en gammel knark, til alle jordens riger, langt bort på saltens sø, i Sønderho dem ventede´ en viv, en fæstemø.
5. Var skibet atter hjemme fra årelange færde, og sømandsgutten genså den ven, som ventede her, og sad han blandt de kære ved arnens åbne blus, så glemtes savn derude og nød i stormens sus.
6. Op slog han kistelåget og gav i pigens hånd det silketøj og sjaler, de lange silkebånd, de blanke sølverknapper, der hører til den pagt, hvormed hver sømand smykker stolt fanøbrudens dragt.
7. Så blev der fejret bryllup med dans og spil og fest, og det var gildesdage for hver en sømandsgæst. Den korte tid, han dvælede´ på øens hvide kyst, den skulle gå med glæde, med fryd og hjertenslyst.
8. Men lokkede´ atter havet med dans på bølgen blå, og når hans skib kølhalet og klar til langfart lå, den fanøskipper højste igen i sin mesan et dannebrog til farten på verdens ocean.
9. Da blev i huset stille, hvor før lød spøg og skæmt, og mor gik rundt og stelled´ med hjertet sær beklemmt, mens kaffekanden snurrede´ forglemt ved lyngens glød og småbørn langsomt nipped´ til husets hverdagsgrød.

10. I hver en lille stue, i hver alkovekrog
man hørte suk fra hjertet for ham, som fra dem drog,
»Når vender han tilbage? Når melder breve trøst
for uvished og angsten, for længselsvé i bryst?«
11. Og han, som fo'r derude i storm og stille vej,
og som i nattens mørke fandt vej ved stjerners skær,
han retted' sejl for vinden i kurs mod fremmed land,
men hjertet styred' tanken mod Fanøs hvide strand.
12. Vel ofte sømands næve er hård, tit grov hans røst,
men blidt er dog hans hjerte i bredt og kraftigt bryst.
Hans vennesind er trofast, og ydmyg er hans sjæl,
thi kamp på hav gør drengen til mand fra skalp til hæl.
13. Sand åd i tider havnen og ankerpladsen svandt.
Af havnen er tilbage nu kun en bolværkskant,
det vilde hav, som danned' den hele ø af sand,
bortslikker stadig klitten langs kystens hvide rand.
14. Til søs dog gerne drager hver dreng fra Sønderho,
og kvinderne de røgter end ged og får og ko.
Den fanøbo er sømand, hans vej er havets brus,
mens fanøkvinden passer sin eng og mark og hus.
15. Her bærer kvinden maske mod pisk af flyvesand,
og gubberne har rynker ved øjenbrynets rand,
men bag ved masken lyser en hud så fin ved mund,
og rynkerne er minder om kamp i farens stund.
16. End bærer øens kvinder den pynteligste dragt
af silketøj og sjaler, der blev fra Kina bragt,
hvert hus, om nok så lidet, det holdes fint som nyt,
hver stue leder tanken til skipperens kahyt.
17. Her er kun lavt til loftet, thi lavt er husets tag,
som dukker sig for storme og vestenvindens jag,
og ruderne er bitte, men bag det grønne glas
er der til pelargoner og roser dog en plads.
18. Og kønne gamle fliser er muret ind i tavl,
på væggen inderside, langs sidemur og gavl,
her ses i blå emalje det gamle testament',
samt møller, svaner, skibe fra Zuider søens skrænt.
19. Der står en gammel kiste med skuffer og beslag,
den gemmer bånd og skrøtter i folderige lag.
Her ligger små konkylijer og timeglas med sand
og mærkelige sager fra Asiens fjerne strand.
20. Der hænger nu på væggen en oldefars sekstant,
et kranie af hajen og sjældne ting, han fandt.
Og briggen der i rammen ved siden af et spejl,
den er hans »Galathea« til havs for fulde sejl.
21. Her føler jeg mig hjemme i skønhed uden skryd,
hver linie i en hytte, hvert blik, hver læbes lyd,
er som en venlig hilsen, hver gang jeg går i land
og ånder ind min sommer ved Fanøs rene strand
22. Blå er den høje himmel, grøn skyller bølgen op,
og gul er marehælmen på klittens hvide top,
her rødmer lyng på heden, her slutter dag i fred,
når sol i purpurgløden i havet daler ned.

Julius Termansen

41. Jeg har hjemme

Jeg har hjem-me, hvor bøl-ger-ne skum-men-de gå i - mod
Fa - nøs den san - de - de strand, og så
læn - ge til - ba - ge, som min - det kan nå, blev jeg
dra - get af ski - be og vand.

Egen melodi

1. Jeg har hjemme, hvor bølgerne skummende gå
imod Fanøs den sandede strand,
og så længe tilbage, som mindet kan nå,
blev jeg draget af skibe og vand.
2. Hver en båd langs med havnen jeg kendte så vel,
og jeg tænkte: gid blot du var stor.
Og langt førend jeg kunne den lille tabel,
har jeg klaret mig stolt ved et ror.
3. Det gav krummer i krop, tændte modet i bryst.
Og så bar det fra hjemmet en dag.
På den gyngende sø mod den fremmede kyst
fik jeg hurtigt på tingene tag.
4. Vel jeg lærte, at roser med torne kun gro,
og at klinte gror sammen med korn.
Men jeg holder humøret og ta'r det med ro
selv en stormende nat ved Cap Horn.
5. Vel jeg så i det fjerne, i øst og i vest
mangen dejlig og tryllende kyst.
Men min hjemlige strand var dog skønnest og bedst
og mod den står min længsel og lyst.
6. Jeg har hjemme på Fanø, der følger min brud
mig med bøn på min gyngende vej.
Et hurra for mit flag, som fra toppen står ud,
det har hilsen fra hjemmet til mig.

Th. Schmidt

42. Ja, vi elsker hovedstaden

Ja, vi el-sker ho-ved-sta-den, Ti-vo-li og vagt-pa-ra-den

og det liv, der er i ga-den, dag - lig som ved fest - er.

Strø-get, ja, og Stæ-re-kas-sen og den larm fra Råd-hus-plads-en

som et brum fra kon-tra-bas-sen i vor bys or - kes-ter.

Melodi: Sød sup' o ævvelkager

1. Ja, vi elsker hovedstaden,
Tivoli og vagtparaden
og det liv, der er i gaden,
daglig som ved fester,
Strøget, ja, og Stærekassen
og den larm fra Rådhuspladsen
som et brum fra kontrabassen
i vor bys orkester.

2. Selv om vi har Søndermarken,
Christianshavn og Fælledparken,
Zoo med fauna som i arken,
hår vi møj o klå' o,
fynbo, jyde, kiøvenhaner,
ingen blot det mindste aner,
hvad det er, vi gør o saner,
det ka' en godt go a o.

3. Bellevue og d'Angleterre,
banker har vi, men desværre
ingen Krobank eller bjerre,
som mæ Helm er klæj o.
Her er folk, der gær og føjter,
jo, o biler nok, der sprøjter,
ja, men ingen ryl', der fløjter,
ingen stykk' o kvæj o.

4. Runde pladser og triangler,
børs med spir og dinge'n-dangler
nytter intet, når der mangler
både Pej'r og Jenser.
Hvad er Tårbæks fine strandvej
mod vor egen sand- og landvej?
Hulke ømt af længsel kan jeg
over alle grænser.

5. Her er ingen hus med tækk'o,
ingen eng med græjs o pækk'o,
ingen roll', som en ka' træk o,
nær æ klæjr ska sånses;
ingen Verrer, en ka peil' o,
ingen low o brog' æ plejl o,
– o æ trin en tit er fejl o,
hwær gång der skal dânses.

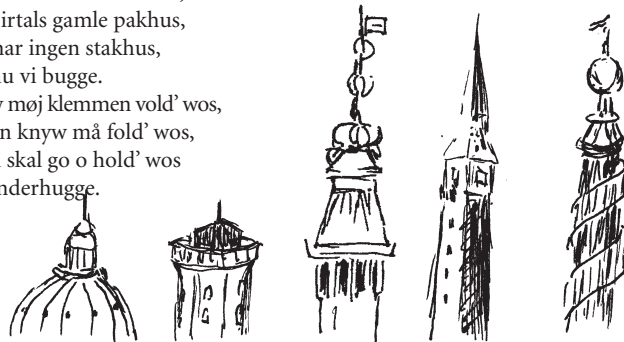
7. Fremme mad ka' nok te nød go,
jo, men hjernmens kåg mæ kjød o
småger bæjr end dem mæ flød' o
te en swot kop kaffe,
baskuld' – helst en higgel las, ja –
brækket gryn i hjemmens kass' ja,
det vil alti sæd' o pass', ja,
det er swår o skaffe.

8. Som metal med ir o rust o
er en skiv' mæ bottewost o,
manne jen, a tror, vil posto,
æd' en higgel kund'en.
Sakkuk, ja, med fjedt og dug i
o en saltet bø'st og sug i
kund' en smovs en higgel ug' i
dale te sin unden.

9. Lad os Sønderho da mindes;
ingen bedre by der findes,
alles længsler, mands og kvindes,
går mod den tilbage.
Ferie- og barndomstiden
rummer byen, festlig, liden,
og vi husker altid siden
lyse sommerdage.

6. Vi har Børsen rød som lakmus,
Christian Firtals gamle pakhus,
ja, men vi har ingen stakhus,
hær, hvor nu vi bygge.
Det ka grow møj klemmen vold' wos,
tit vi som en knyw må fold' wos,
nær vi sæen skal go o hold' wos
væk fræ Synderhugge.

N. S. Kromann

43. En Rav-snak

Da jeg blev født, løb jeg ned ad stam-men på sko - vens
blev bå - de hvid, gul og rød i kam - men, i - mens jeg

træ'r jeg var de - res sved, Og nu og da sat-te jeg et
stil - le mod jor-den gled.

min - de om den-gang ver - den end-nu var ung, en myg, en

flue, du må-ske fin-de, hvis skæb-ne her jo blev me-get tung.

Melodi: Nu lokker atter de lange veje. Den gamle skærslippers forårsang

1. Da jeg blev født, løb jeg ned ad stammen på skovens træ'r – jeg var deres sved, blev både hvid, gul og rød i kammen, imens jeg stille mod jorden gled. Og nu og da satte jeg et minde om dengang verden endnu var ung, en myg, en flue, du måske finde, hvis skæbne her jo blev meget tung.
2. Mit liv har varet i millioner af år, før jeg blev en moden gut. Jeg kom hertil uden illusioner med isens bræ, før min tur var slut. Så ligger jeg her i vand og vugger og venter spændt på, hvad der skal ske imens omkring mig nu havet sukker, jeg kastes rundt som i en lancier.

3. Så er der damer, og der er mænd
med lange støvler fra tå til skridt.
De fleste af dem I alle kender,
de færdes hurtigt og milevidt.
Ja, der er flere, end jeg har vidst a',
– der er jo mange, der følger trop,
de kunne let nå til Jæren/Lista,
hvis de på række blev stillet op.

4. Og disse men'sker er mine venner,
de holder af mig, det ved jeg godt.
I mange timer i vand de render,
ja, selv når vejret er koldt og gråt.
Men når de ser mig, vil solen skinne,
i deres blik er der kærlighed.
Af dem jeg gerne vil la' mig finde,
når jeg er landet på Fanøs bred.

5. Nu kan jeg blive et kostbart smykke
og siddde smukt på en piges arm.
Men jeg ku' også let finde lykke
i kæde tæt ved en kvindes barm.
Og jeg ku' tænde lidt glans i øjet
som hjerte hængt om en barnehals.
Og jeg ku' føle mig ret fornøjet,
hvis jeg kom med i en lystig vals.

6. Jeg kom til Fanø på havets bølge,
jeg kom til Nordby og Sønderho.
Min rejselyst har jeg kunne dølge,
her er så dejligt, her vil jeg bo.
Herfra jeg sender en venlig tanke
til dengang skov dækked' jordens muld,
så man på stranden endnu kan sanke
i ny og næ lidt af »Nordens guld«.

V. H. Kittelmann

44. Når vårens briser kommer

Musical score for "Når vårens briser kommer" in 6/8 time, key of B-flat major. The score consists of five staves of music with lyrics underneath. Chord symbols are placed above the notes.

F *-/a* *C* *F* *F/a* *F*
 Når vå - rens bri - ser kom - mer og stry - ger om min
Gm7 *C* *F* *-/a* *G/h* *C*
 kind, jeg læn - ges mod den som - mer, som
Dm *-/f* *A* Unison
 snart vil bæ - res ind. Det er, som jeg for -
C *F/a* *F* *C*
 nem - mer en hym - ne fri og fro: de
F/a *F7* *Gm* *C/e* *F* *Dm* *Bb* *C* *F*
 tu - sind lær - ke stem - mer ved Nord - by, Søn - der - ho.

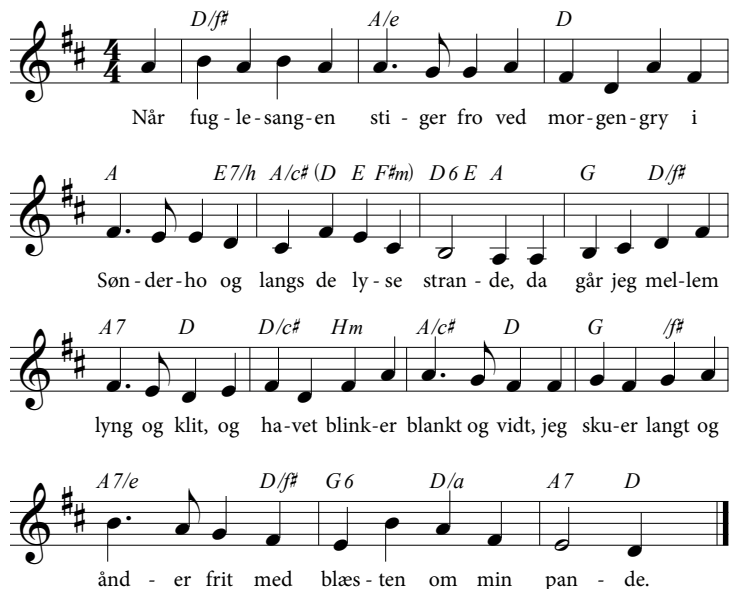
Melodi: Nu lyser løv i lunde. Carl Nielsen

- Når vårens briser kommer og stryger om min kind, jeg længes mod den sommer, som snart vil bæres ind. Det er, som jeg fornemmer en hymne fri og fro: de tusind lærkestemmer ved Nordby, Sønderho.
- En sommerdag jeg havner på øen længst mod vest, og ømt mig atter favner den friske, salte blæst, i sollys mågen sejler om revlens våde sand, og huse små sig spejler i havnens blanke vand.
- Her ingenting mig tynger, jeg går så let i sind på vejene, som slynger sig mellem hække ind, og bag de grønne diger står havens blomsterflor, hvor duften krydret stiger af Fanøs golde jord.
- I klittens gryder lune jeg atter søger ind, og somrens sol vil brune min vinterblege kind. Fra lyngen som fra vandet mod himlen bæres højt en lærkes jubel blandet med rylens vemodsflojt.
- Når sol i aftenfreden i havets favn er slukt, går solbelyst mod reden en måge på sin flugt. Har hele fuglevrimlen sin kurs mod reden sat, da står endnu på himlen den lyse sommernat.
- Se juninatten hvælver sin kuppel lys og blå, for ømme briser skælver hver dugbetyngt strå, to elskende sig smyger bag grønne diger ind, og nattevinden stryger mig kølig mod min kind.
- Blandt klit og brune banker i strandens bølgegang en sommers sundhed sanker jeg til en vinter lang. Når dagens byrde tynger, vil mindets blomster gro, en hymne da jeg synger til Nordby, Sønderho.

N.S. Kromann

45. Når fuglesangen stiger fro

 The image shows four staves of musical notation in G major (one sharp) and 4/4 time. The melody is written on a treble clef. Chords are indicated above the notes. The lyrics are written below the notes.

Når fug-le-sang-en sti-ger fro ved mor-gen-gry i
 Søn-der-ho og langs de ly-se stran-de, da går jeg mel-lem
 lyng og klit, og ha-vet blink-er blankt og vidt, jeg sku-er langt og
 ånd - er frit med blæs - ten om min pan - de.

Melodi: Du kære blide danske bæk

1. Når fuglesangen stiger fro ved morgengry i Sønderho og langs de lyse strande, da går jeg mellem lyng og klit, og havet blinker blankt og vidt, jeg skuer langt og ånder frit med blæsten om min pande.

2. Og strandens blide bølgeslag er havets dybe åndedrag, som sagte jeg kan høre. Og marehalmens stride hår i tunge, bløde rytmer går og hvisker, men dens hvisken når fortrolig til mit øre.

3. Jeg hilser glad hver solskinsdag, som stiger blank og gylden bag Vor Frue tårn i Ribe. Til blæstens sus og bølgens kluk, og rylens fløjt og sivets suk, det funkler gennem morgendug mod himlens purpurstribes.

4. Nu krydres fint den rene luft af vilde rosers søde duft igennem døgnets timer, og over bankens bløde drag det toner i den skære dag som sølverklokkers sprøde slag, når hedelærken kimer.

5. Her toner lydt ved søgn og helg hin røst fra stormens orgelbælg med klange dybe, bløde. Og møllen løfter korsets tegn mod sommervind og vinterregn, og over banker, diger, hegn den signer markens grøde.

6. Ja, her fornemmes slægtens tråd så hverdagstung og søndagskåd i mindets dunkle klange, og bedste med sin spændebog i stuen lytter mild og klog til mindets hvisken i sin krog, når timerne bliver lange.

7. Åh, Fanø, du min fødeø, med duft af lyng, af hyld og hø, med klittens hvide bræmme, min længsels mål ved vår og høst, når duggen falder aftenlyst, da ved jeg, at i sorg og lyst kun her jeg helt har hjemme.

N. S. Kromann

46. En sømand farer vidt om jord

G C D G G
 En sø-mand fa-rer vidt om jord til fjer-ne fag-re
D/f# G Hm/f# Em Hm Em Hm
 lan-de fra grøn-ne pal-me stran-de med
Em A7/c# D D A7
 jøk-lens blin-ken højt i nord, op gen-nem bøl-gers mun-tre
D D A7 D
 leg hans sku-de sin-digt plø- jer vej med
G D/f#Em G/h C6 G/d D7 G
 læng-sel og med lyst om bord ud ov-er sal-te van-de.

Melodi: Nu rider vårens glade svend.

1. En sømand farer vidt om jord
til fjerne fagre lande,
fra grønne palmestrande
mod jøklens blinken højt i nord,
og gennem bølgers muntre leg
hans skude sindigt pløjer vej
med længsel og med lyst om bord
ud over salte vande.

2. Og har han stuvet vel sin last,
han fok og storsejl sætter,
sit anker straks han letter
og stikker kursen ud i hast,
og gav hans tøs ham just et kys,
han går med godt humør til søs
og står ved rattet støt og fast
i mulm og stjernenætter.
3. Når Danmarks sommer går på hæld,
han vender brat sin skude
og sætter alle klude:
der bobler i hans bryst et væld,
og snart det blinker langt og lyst
fra Fanøs kære hvide kyst
til bovands brus og flagets smeld
som lys i hjemmets rude.

N. S. Kromann

47. Punsevis

Musical score for the song "Punsevis". The score is written in treble clef, 2/4 time, with a key signature of one sharp (F#). The lyrics are written below the notes. Chords are indicated above the notes.

D A D D A
Når ves-ter - ha - vets stor-me plø-jer klit-tens tind, og

G/h D A A A
bøl-gen grøn og hvid slår ov - er rev-len ind,

D D /# G A
når møl-lens vin-ger for en gangs skyld går i stå, så

D Hm G D/a A7 D
må en søn-der - ho-ning til sit hånd-værk gå.

Melodi: At samles, skilles ad

1. Når vesterhavets storme pløjer klittens tind,
og bølgen grøn og hvid slår over revlen ind,
:/ når møllens vinger for en gangs skyld går i stå,
så må en sønderhoning til sit håndværk gå. :/
2. Så sætter hver og en til skiven sig beredt
og tørrer panden, som i ovns krog blev svedt,
:/ og siger til sin viv, om sådan en han har:
»Gå du nu til dit bryggers og gør snapsen klar!« :/
3. På stranden piber vild en enlig bortrømt stær,
for hjejler, terner er blæst bort af kulden her;
:/ nu er der vinter og orkan det hele år,
og hedelærken på museet udstop't står. :/
4. Men klittens marehalm og breddens hvide sand
det kalder os hvert år igen til Fanø strand,
:/ og spørger du så dumt, som du jo plejer van,
»hvorfor« – så svarer jeg dig lisså højt jeg kan. :/
5. Hvor find's mer kaffepuns – hvor find's så megen regn,
hvor blæser det så koldt og barskt i nogen egn
:/ som her i Sønderho i sandflugt og i frost,
her lever vi og dør en dag i nys og host. :/
6. Vi lever nok en stund endnu i kuldens favn,
så lad os hæve da igen til fælles gavn
:/ vor kop med kaffepuns og Brøndums dråber i,
den milde akkeleje, der er krummer i! :/

Leif Mikkelsen

48. Æ Rørvies

Musical score for "Æ Rørvies" in 4/4 time, key of B-flat major. The score consists of five staves of music with lyrics underneath. Chords are indicated above the notes.

Staff 1: *F* *C7* *F* *C* *F*
 Når vin - te - ren rin - der i grøft og i grav Æ

Staff 2: *B♭* *F/c* *C* *F* Unis.
 rør - kår! be - gyn - der o våg - ne de

Staff 3: *C7* *F*
 skar - per æ jøl - le, o ret - ter o æ knag for

Staff 4: *Dm* *D7* *Gm* *-/b♭*
 no ska' der høs - tes, de først fjøw - ten da'e båd' a'

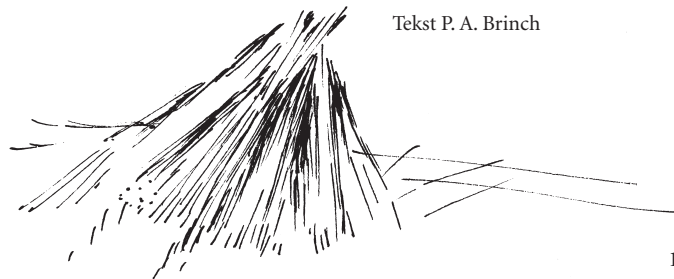
Staff 5: *F/c* *C* *C7* *F*
 Las - sen o Bak - ke - ly o Pit - ter.

Melodi: Når vinteren rinder i grøft og i grav

1. Når vinteren rinder i grøft og i grav
 Æ rørkår! begynder o vågne
 de skarper æ jølle, o retter o æ knag
 for no ska' der høstes, de først fjøwten da'e
 båd' a` Lassen o Bakkely o Pitter
2. De møder om monner mæ halm i æ støvl
 Spis honnemad o baksuld o punser
 fortæl` så en grabbes, om gammel rørkår's bøvl
 de stapper æ piw, stik` æ stryg i æ støvl
 både Lassen o Bakkely o Pitter
3. Så dasker de a', de ska` om te` æ køj`
 med bo-en te` en hal` snes traver
 o nær de er kommen, så smider de æ trøj
 de stryger æ jølle, o så sej de pøj
 både Lassen o Bakkely o Pitter
4. En trej timers bed, så er de bløwn træet
 de smider æ jølle, å puster
 så hør` de æ vogn, o det gir i dem en sæt
 no ska` de ha` melme, o kors der bløw ædt
 båd' a` Lassen o Bakkely o Pitter
5. Om a` tner de kommer føst nær det er mørk`
 å er knap så mynne ve` snøvsen
 det var ett dem kår!, der om monner stout` mødt` frem
 æ onnen bløw spigst, o så lusker de hjem
 både Lassen o Bakkely o Pitter

Tekst P. A. Brinch

49. Primussen

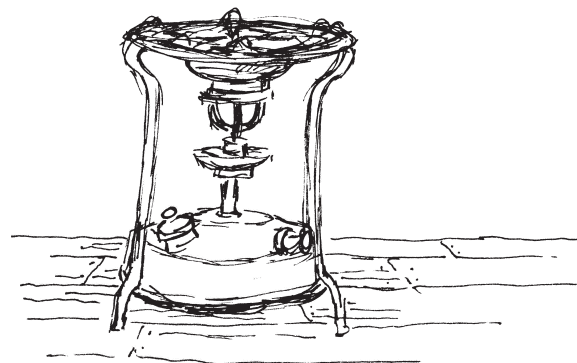
G *G* *D*
 Nu fut-ter den nu blæ-ser den nu sprut-ter den nu
G *D/f#* *Em* *Hm*
 hvæ-ser den og sært for-tryl-let lyt-ter vi til
A7 *D* *G* *G*
 pri-mi-tiv mu-sik, e-rin-drin-ger fra bar-ne-år i
C *H* *Em* *D*
 sam-me nu om nim-bus får om svun-den slægt, hvis
G *Em* *C* *D7* *G*
 le-ve-vis har skær af ro-man-tik.

Melodi: Lirekassen

1. Nu futter den – nu blæser den –
 nu sprutter den – nu hvæser den –
 og sært fortryllet lytter vi til primitiv musik.
 Erindringer fra barneår
 i samme nu en nimbus får –
 om svunden slægt, hvis levevis har skær af romantik.

2. Først spritten med sin rene lugt,
 og flammen giver tanken flugt –
 den lyser om et kernepunkt – et krater, ganske småt.
 Og luen bliver et blåligt spyd,
 og piben får en anden lyd –
 den synger som en nordhavsstorm, hvis højdepunkt er nået.
3. Og indre syner gryer i sind –
 den hvide strand, den salte vind –
 et rylefløjt – et bølgesprøjt og nordsøhavets brus.
 Og kvælden der hos Bedstemor
 med nøjsom kost på aftensbord –
 et køkken under tag af strå der i det gamle hus.
4. Fortryllelsen er ny hver gang,
 vi hører denne svanesang –
 den rækker som en tryllebro mod vest – mod Sønderho.
 Og primusapparatets sang –
 for mennesket en overgang
 fra fortids ild af tørv og lyng til nutids fællesbo.

Olga Lindskov

50. Ballade om somren i Sønderho

The musical score is written in G minor (three flats) and 6/8 time. It consists of five staves of music with lyrics underneath. The lyrics are: "Jeg traf en mand på Vesterbro, og så-dan en mand må man tro han sa' - e 'Vil du om som-ren bo et sted, hvor man al-tid er glad og fro, så skal du, min ven, ta' til Søn-der-ho!' og så smil-te han lis-tigt og lo, og lo, og slog sig på vom-men og lo!"

Chord markings above the staff are: Cm, Fm, Cm, Fm, Cm, Bb, Cm, Fm, Cm, Bb, Cm, Bb, Cm.

Melodi: Tom Lehrer: The Irish Ballad
(synges med brudt stemme og kvalt røst)

1. Jeg traf en mand på Vesterbro,
og sådan en mand må man tro –
han sa': "Vil du om somren bo
et sted, hvor man altid er glad og fro,
så skal du, min ven, ta' til Sønderho!"
– og så smilte han listigt og lo,
og lo – og slog sig på vommen og lo!

2. Vi drog afsted den næste dag
med solskin og blafrende flag.
Straks hovedstaden var lagt bag,
så indtraf et drønende lynnedslag,
horizonten sitred af svære brag –
og vor cykel blev slået til vrang.
og nag – begyndte at få i os tag.
3. Og fanøfærgen løb på grund,
den flækkede ganske i bund,
en svømmetur er frisk og sund,
man gør undervejs også sære fund
som den vandmand, vejende flere pund,
de til sidste fik slæbt ud af min mund,
den stund – fornam jeg så fyldig og rund.
4. Straks da vi kom til Sønderho
med vabler og hullede sko,
vi efter koks og cinders tog,
mens tænderne som kastagnetter slog,
vi fik fyret op i vor kakkelovnskrog,
hvorigennem så havgusen drog,
mens fog – og fimbul mod ruderne slog.
5. Vi sad i fjorten dage her
med koldbrand i fingre og tær,
og Tonis han fik solgt en hær
af flasker – ja, han gik helt ud – på nær
en enkelt krukke med stikkelsbær
og en dunk med en væske til træer,
hvor der – var korslagte ben på med mer'
6. Så hvis du på mit råd vil tro,
og træffer du manden på Vesterbro,
så sørg for, det bliver dig, der lo,
og ikke hallunken fra Sønderho,
for de honinger herfra vil selv kun bo
på det dejlige solvarme Vesterbro –
og lo – og lo af dem, der tog til Sønderho.

Leif Mikkelsen

51. Vi fik vort Hjem ved Hav og Klit

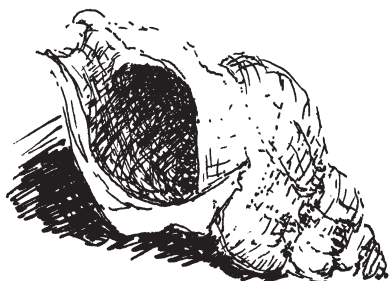
C G/h F/a G7 C
Vi fik vort hjem ved hav og klit, en fat-tig, san-det plet. I

Am Em F C/e Dm G7 C
la-den fyl - der hø-sten lidt, og kær-nen er kun let. Af

C A7 Dm -/c G/h C
vre-de vin - de hær - ges vort åb-ne a - ger - land, og

G/d Dm6 C/e Am C/g G7 C
eng-ens høst må bjær - ges så tit af flo - dens vand.

Melodi: Jeg er en simpel bondemand. Thorø Aagaard

1. Vi fik vort hjem ved hav og klit
en fattig, sandet plet.
I laden fylder høsten lidt
og kærnen er kun let.
Af vrede vinde hærges
vort åbne agerland
og engens høst må bjærges
så tit af flodens vand.
2. Og dog vi denne plet har kær,
den er for os så skøn.
Som helmen er vi fæstnet her
med roden dybt i løn.
Lad hjemmets grund blot nære
en kraft af kærlighed
til alt, hvad op kan bære
i dagens slid og sved.
3. Og hav og klit skal ikke slå
en mur omkring vor ø.
Lad tidens luftning hid kun gå
og sprede sine Frø;
men når dens høst skal mejes,
da lad os agte på,
hvad der skal gro og plejes,
hvad der skal undergå

Th. Schmidt

52. Skuld gammel venskab rejn forgo

Skuld gam - mel ven - skab rejn for - go og stry - ges fræ wor

mind? Skuld gam - mel ven - skab rejn for - go med dem

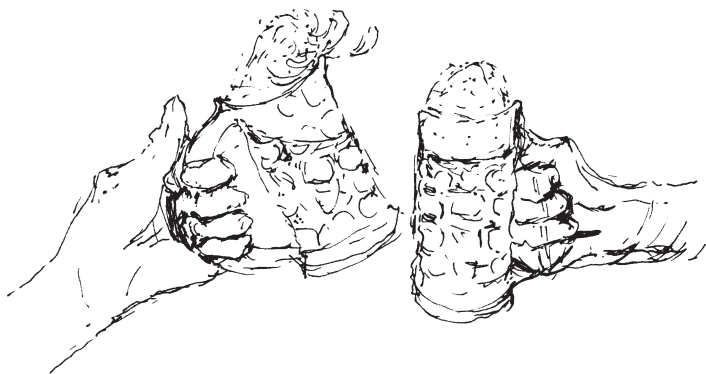
daw så læng, læng sind? De skjøn - ne ung - doms -

daw å - ja, de daw så svær å find. Vi'el

løwt wor kop så glåd - le op for dem daw så læng, læng sind.

1. Skuld gammel venskab rejn forgo
og stryges fræ wor mind?
Skuld gammel venskab rejn forgo
med dem daw så læng, læng sind?
Omkvæd: De skjønne ungdomsdaw åja,
de daw så svær å find.
Vi'el løwt wor kop så glådle op
for dem daw så læng, læng sind,
2. Og gi så kuns di glajs en top
og vend en med di kaw.
Vi'el ta inno en jenle kop
for den svunden gammel daw.
Omkvæd
3. Vi tow – hvor hår vi rend omkap
i æ grønnså manne gång.
Men al den trawen verden rundt
hår no gjord æ bjenn lidt tång.
Omkvæd
4. Vi wojed sammel i æ bækk
fræ gry te høns var ind.
Så kom den haw og skil vos ad,
å, hvor er æ læng, læng sind.
Omkvæd
5. Der er mi hånd, do gamle swend.
Ræk øwer og gi mæ dind.
Hvor er æ skjøn å find en ven,
en høj mist for læng, læng sind.
Omkvæd

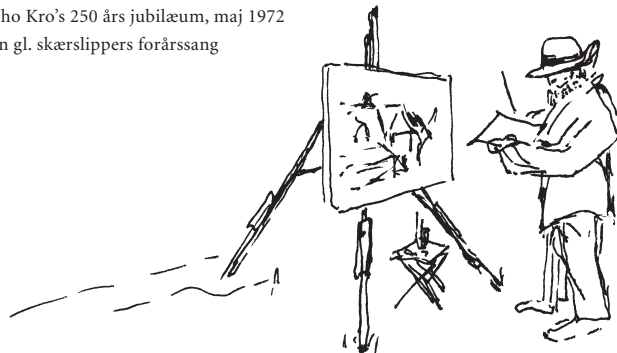
Jeppes Aakjær,
efter Rob. Burns

53. Nu skinner solen udover landet

Musical score for the song 'Nu skinner solen udover landet'. The score is written in treble clef, key of D major (two sharps), and 3/4 time. It consists of five staves of music with corresponding lyrics. Chord symbols are placed above the notes: D, G, A7, D, G, D/f#, Em, A7, D, G, A7, D.

Nu skin - ner so - len ud - ov - er
 der lig - ger dej - ligt og frit ved
 lan - det og at - ter dra - ger jo Søn - der - ho,
 van - det og har en hyg - ge - lig gam - mel kro.
 Der har den lig - get fra fjer - ne ti - der og ind - budt
 gæst - frit hver kvin - de, mand, og sek - ler kom - mer og sek - ler
 shri - der, men KRO - EN lig - ger der li - ge - dan.

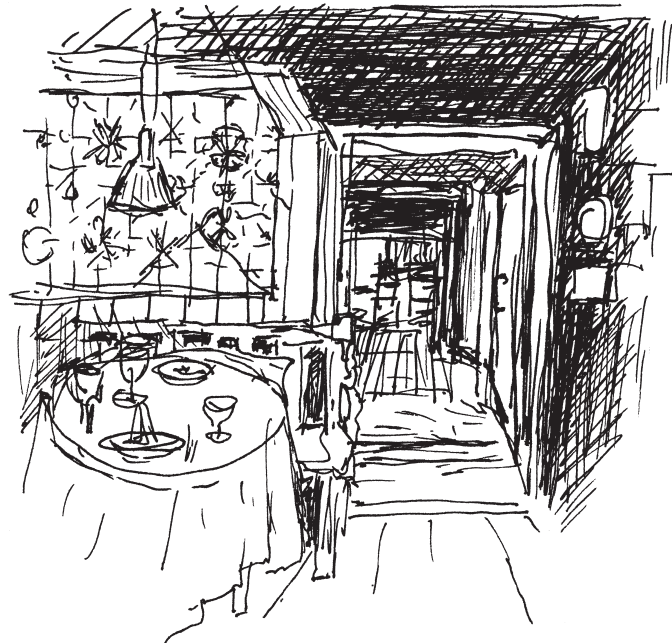
Ved Sønderho Kro's 250 års jubilæum, maj 1972
 Melodi: Den gl. skærslippers forårssang

1. Nu skinner solen udover landet
 og atter drager jo Sønderho,
 der ligger dejligt og frit ved vandet
 og har en hyggelig gammel kro.
 Der har den ligget fra fjerne tider
 og indbudt gæstfrit hver kvinde, mand –
 og sekler kommer og sekler skrider,
 men KROEN ligger der lignedan.
2. Her kan med venner vi os fornøje
 og kvæge ganen og sindet med,
 men ho'det det må vi ydmygt bøje,
 thi lavt er loftet på dette sted.
 Her sad vor Olde, her har han sværmet
 og her han valgte nok ud sin brud,
 måske han bad her, han blev beskærmet,
 når han igen sku' på søen ud.

3. Var vel han hjemme, så har han givet
en kaffepunch i den gamle kro,
og venner fandt han nok her for livet,
thi brændevinen kan bygge bro.
Her gik »i råd« han, her har han sunget
de gamle viser, som det var skik.
Sin fanø-pige han her har svunget
til Brinch'ernes Sønderho-musik.
4. Her har han »sejlet« hver gråsprængt skipper,
berettet »grabbers« fra dengang mænd
var gjort af jern, mens af træ hver clipper,
før dampen gjorde hans skib mondæn, –
og medens øllet i kruset skummed',
de ordned' datidens politik,
og over den har de sikkert brummet,
som mandfolk altid har haft for skik.

5. Omkring os stadig er disse stuer,
hvor mange slægtsled har sat sit spor,
mon ej de giver enhver beskuer
fornemmelse af de mange år.
Vor sømand bragte fra andre lande
de gamle fliser så kønne, blå –
og nu vort værtspar, det må vi sande
de gamle minder ret skønner på.
6. Ja, mange fandt her for sjælen lise,
hr. Exner vidne jo kan derom.
Hans skønne billeder kan nu vise
en tid, der aldrig tilbage kom.
Og se – i vores så travle dage
moderne gæster her finder fred,
vor gamle kro kan om hjertet tage
dem alle med sin beskedenhed.

SIGRID

54. Sommeren på Fanø

The musical score is written in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 4/4 time signature. It consists of five staves of music with corresponding lyrics underneath. Chord symbols are placed above the notes. The lyrics are: "Ser man som-me-ren fra Fa-nø ly-ser al-ting fest - ligt op, selv den bar - ske hver-dag mild - nes — når man står på klit - tens top, her er hav og strand og him-mel her er sol og regn og tå - ge og her fly - ver kækt en må - ge som sym - bol på tan-kens gli - de - flugt."

D A7/e D/f# Em A7
Ser man som-me-ren fra Fa-nø ly-ser al-ting fest - ligt

D D A7 Hm
op, selv den bar - ske hver-dag mild - nes — når man

G6 A7 D D H Em
står på klit - tens top, her er hav og strand og him-mel her er

A7 D D A7
sol og regn og tå - ge og her fly - ver kækt en

Hm /a G6 A7 D
må - ge som sym - bol på tan-kens gli - de - flugt.

Tilegnet Anker og Ruth Frederiksen i anledning af festen 19/06/82 på Sønderho Kro

Melodi: Fjæriln vingad syns på haga (Bellmann)

1. Ser man sommeren fra Fanø
lyser alting festligt op,
selv den barske hverdag mildnes
når man står på klittens top,
her er hav og strand og himmel
her er sol og regn og tåge
og her flyver kækt en måge
som symbol på tankens glideflugt.
2. Sønderho, dit kønne ansigt
smiler altid sødt til mig
synes det, når træet og mødig
atter jeg mig nærmer dig,
her kan sindet finde hvile
her er længslerne ej bundet
her har jeg et fristed fundet
som jeg skatter højt på jord.
3. Fanø, tak for hvad du gav os
i de år der ligger bag,
måtte Gud så også give
endnu mangan solskinsdag
ret med duft af lyng og porse,
fuglesang og vindens susen,
Vesterhavets sagte brusen,
skønne ø, din dejlighed.

Bellmann-klubben

55. Ode til Fanø

Her på vor ø i ha - vet smukt lyn-gen blom-strer hvert

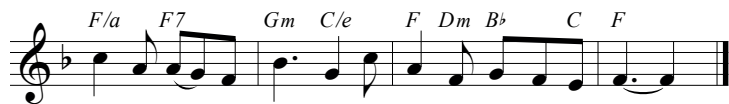
år så blødt og fint er san - det og

lær - ken tril - ler slår, her fin - des fred i

sjæ - len, man der - for godt for - står. at

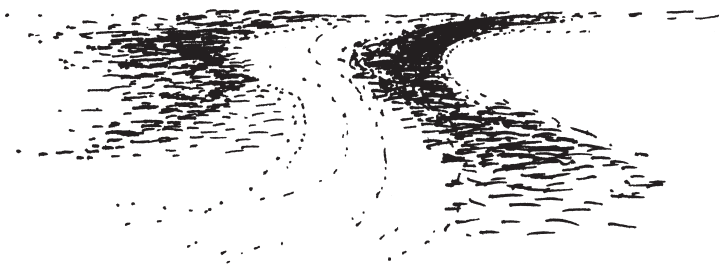

Fa - nø, den blev hjem-met de man-ge hun-dre-de år.

Melodi: Nu lyser løv i lunde

- Her på vor ø i havet smukt lyngen blomstrer hvert år så blødt og fint er sandet og lærken triller slår, her findes fred i sjælen, man derfor godt forstår, at Fanø, den blev hjemmet de mange hundrede år.
- Som fugle – smukke – hvide så vidt på havene for de Fanø folk i skibe omkring den ganske jord: De sejled under Sydkors og i Tahitis sol, hvor nordlys flammer om natten henover isbjerg og pol.
- De folk blev stærke – sikre – med mænd, der sejled og så, med kvinder, der bestemte, som rejste, og opdrog, de fælles børn til livet, i glæde og i sorg tog aldrig glæden for givet, men længe – håbede dog!
- Familiernes historie til Fanø knytter sig fast. Vi kæmped for den frihed, stod alle last og brast! Den frihedstrang var grundlag for vores liv og tro, derfor hver sommer vi kommer til Nordby og Sønderho

Anne Buhl

56. Fanøs lyksaligheder

Ved den kæ-re gam-le møl-le med sit blik mod ha-vets blå sid-der

der en Fa-nø-pi-ge, ak og mig hun ven-ter på. Hvis-ker

ma-re-hal-men ik-ke. Syn-ger vi-o-li-nen ej: Kom i-

gen sø-mand fra Nord-by. Kom i-gen og bliv hos mig. Kom i-

gen til Søn-der-ho a' den gam-le slag-ters Lo. Hus-ker

du den-gang vi dan-sed' op-pe på den gam-le kro? Å, den

vej til Søn-der-ho A' den gam-le slag-ters Lo. Den-gang

sku-den kas-ted' an-ker syd syd-øst for Kal'-krog.

Kan synges på Mandalay. Hilsen fra æ Høhnemand

1. Ved den kære gamle mølle med sit blik mod havets blå
sidder der en fanø-pige, ak og mig hun venter på.
Hvisker marehalmen ikke.
Synger violinen ej:
Kom igen sømand fra Nordby.
Kom igen og bliv hos mig.
Kom igen til Sønderho
a' den gamle slagters Lo.
Husker du dengang vi dansed' oppe på den gamle kro?
Å, den vej til Sønderho
a' den gamle slagters Lo.
Dengang skuden kasted' anker
syd sydøst for Kal'krog.

2. Når hver banke drev af havgus over Peder Meyers sand,
lænsed` vi langs Galgerevet,
og på Langjord tog vi land.
Så brød solen brat igennem,
lyste op på hver en klit,
og du hvisked`:

“Gud ske lov at dette land er dit og mit.”

Å, den vej til Sønderho
a` den gamle slagters Lo.
Husker du mon Høne-engen
hvor du loved` mig din tro?

Å, den vej til Sønderho
a` den gamle slagters Lo.
Dengang skuden kasted` anker
syd sydøst for Kal`krog.

3. Når vi så drog ud på langfart!
Runded` Søren Jessens Sand.

Gennem Grådybs stride strømme
og mod nord til Sjelborg Strand
Kom forbi den Rødehætte,
Lagde vi ved Gule Bjerg.

Under månens segl du tog min hånd og sang så smuk og djærv:

Sejl mig hjem til Sønderho
over Albue-bugtens ro,
hvor den hilser os med mågeskrig:
“Velkommen hjem I to.”

Å den vej til Sønderho,
a` den gamle slagters Lo,
hvor til sidst vi kasted` anker
syd sydvest for Kal`krog

57. Som stjernerne på himlen blå

Som stjer-ner-ne på him-len blå de par-res par om par,

og så skal bå-de du og jeg spad-se-re her på

den-ne vej alt på vor bryl-lups-dag.

1. :/ Som stjernerne på himlen blå de parres par om par :/ :/ og så skal både du og jeg spadsere her på denne vej alt på vor bryllupsdag :/	3. :/ Nu er jeg som det vilde får der du i marken går :/ :/ For jeg har hverken far eller mor eller nogen ven på denne jord der trøster mig et ord :/
2. :/ Kan du huske hvad du loved mig dengang vi sad ved strand? :/ :/ Du lovede du ville være min ven men du vil bare narre mig det må jeg tro om dig :/	4. :/ Af karle er der ganske få der har et stadigt sind :/ :/ for en i dag i morgen to så tænker de, lad dem bare gå. Sådan er karles sind :/

58. Til Havnefest ved Børsen

G G C G

Af Va-de-ha-vets klæg er groet en san-det ø med klit-ter. Ja.

Em Hm Am A7 D D7

Jap - pers vir - ke ef - ter-lod en rig kul - tur, der smit - ter.

G Am G/h 3 C D7 G

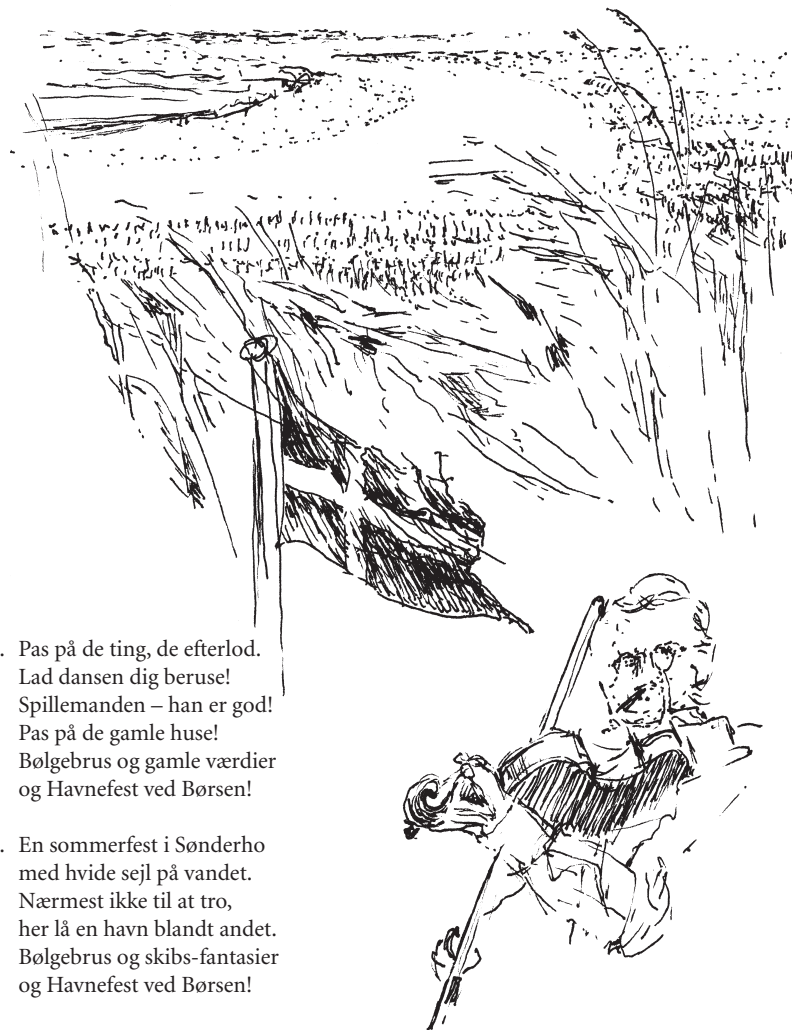

Bøl-ge-brus og buk-ke-tjørn stier og Hav-ne-fest ved Bør-sen!

I anledning af Sønderho Havns havnefest 16. Juli 2010

Melodi: Poul Bjerager

1. Af Vadehavets klæg er groet en sandet ø med klitter.
Ja Jappers virke efterlod en rig kultur, der smitter.
Bølgebrus og bukketjørnstier og Havnefest ved Børsen!
2. Engang var havnen fuld af liv før Vadehav blev "parken".
Bygged' selv de store skiv', mens pi'rne gik i marken.
Bølgebrus og dansende pi' er til Havnefest ved Børsen!
3. Og søfart det var levebrød for byens unge fyre.
Der var kort fra håb til død for drenge, som fik hyre.
Bølgebrus og skibshavarier. Og sammenhold ved Børsen!
4. Og briggen gik for bidde vind med lasten fuld af silke.
Stævnede kanalen ind til tøndebøjer – hvilke?
Fanø Kåver! – sikkert i havn til Havnefest ved Børsen!
5. Pas på de ting, de efterlod. Lad dansen dig beruse!
Spillemanden – han er god! Pas på de gamle huse!
Bølgebrus og gamle værdier og Havnefest ved Børsen!
6. En sommerfest i Sønderho med hvide sejl på vandet.
Nærmest ikke til at tro, her lå en havn blandt andet.
Bølgebrus og skibs-fantasier og Havnefest ved Børsen!

Tekst. Anders Bjerrum

59. Kåvervisen

Den var gam - mel, den var frøn - net, den had'

gav-net med sin form. Den gav sik-ker-hed til skip-per. Dens be-

tyd-ning var e-norm. Den var by-ens stol-te mær-ke. Men den

væl-ted' i en storm. By-ens tøm-re-re har gen-skabt vo-res

Kå-vers fi - ne form! Med sin vind-fløj rød og hvid står Æ

Kå-ver høj, so-lid. Træ-sta - ti - vets py - ra-mid' et mo - nu -

ment fra for-dums tid. Det var skip-pers sik-re var-tegn, når han

stæv-ned' ind sin jagt. Et sym - bol for by-ens vel-stand, for en

vel - af - slut - tet fragt.

Ved indvielsen af Æ Kåver 27. November 2011

Sunget første gang ved håndværkerfesten i Sønderho Forsamlingshus efter Æ Kåvers genrejsning 29. Oktober 2011

Melodi: Mandalay

1. Den var gammel, den var frønnet, den had' gavnet med sin form.

Den gav sikkerhed til skipper. Dens betydning var enorm.

Den var byens stolte mærke. Men den vælted' i en storm.

Byens tømrere har genskabt vores Kåvers fine form!

Omkv.: Med sin vindfløj rød og hvid står Æ Kåver høj, solid.

Træstativets pyramid' - et monument fra fordums tid.

Det var skippers sikre vartegn, når han stævned' ind sin jagt.

Et symbol for byens velstand, for en velafsluttet fragt.

2. Ska` vor Kåver være yndig? Nej, den har en ny funktion!

Den skal minde os om kyndighed til søs, navigation.

Sønderho var kendt som skipperby. De bygged` jagt og brig.

Nu ka` Kåveren erindre os om stolte slægters skik.

Omkv.: Med sin vindfløj rød og hvid står Æ Kåver høj, solid.

Træstativets pyramid` - et monument fra fordums tid.

Det var skippers sikre vartegn, når han stævned` ind sin jagt.

Et symbol for byens velstand, for en velafsluttet fragt.

3. Sønderho er landets smukkeste. Og byen fik sin pris.

Og så har den sin historie, og Kåver som bevis

på at havnen var engang en fin naturhavn. Ja såmænd!

Nu` den blevet Nationalpark. Ka` den blive havn igen?

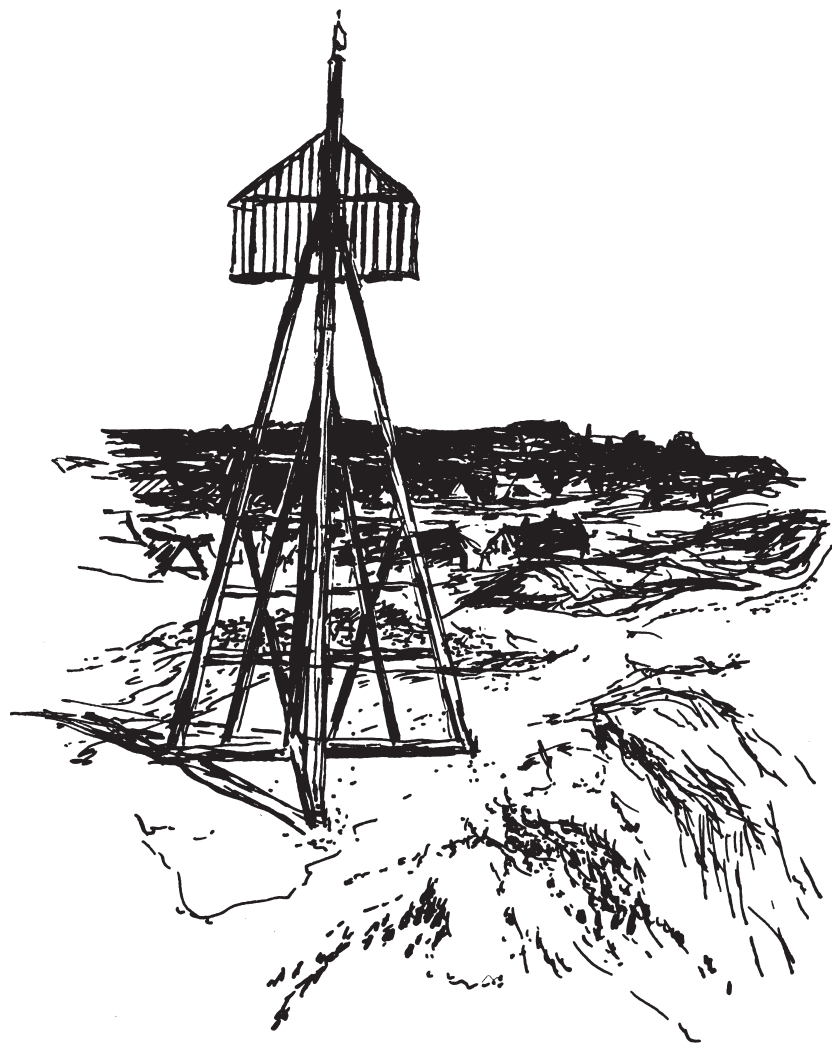
Omkv.: Med sin vindfløj rød og hvid står Æ Kåver høj, solid.

Træstativets pyramid` - et monument fra fordums tid.

Det var skippers sikre vartegn, når han stævned` ind sin jagt.

Et symbol for byens velstand, for en velafsluttet fragt.

Tekst: Anders Bjerrum

60. Vesterhavsstemning

Vil du fra en klit-top se, når af-ten - so-len går i hav, vil du

strej-fe langs med stran-den, mens du sø-ger ef-ter rav, vil du

hø-re ha-vets hym-ne gi-ve gen-klang i dit sind, me-dens

fjer-ne kir-ke-klok-ker rin-ger sol-falds-ti-men ind? Læg din

kurs mod Fa-nø klit, til et ud-syn mi-le-vidt, hvor na-

tu-rens far-ver spil-ler i en sær-lig ko-lo-rit. Der hvor

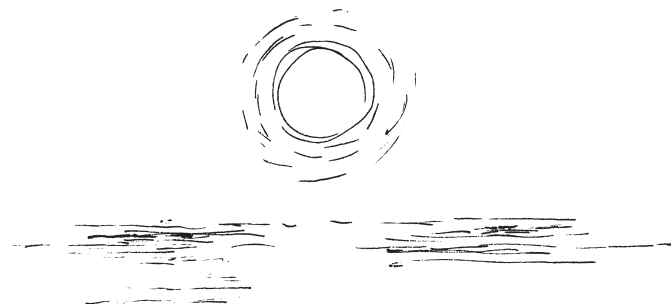

bråd-det skum-mer hvidt un-der vin-ter-stor-mens ridt, og hvor

som-mer-bri-sens bøl-ge kys-ser stran-den gan-ske blidt.

Melodi: Mandalay

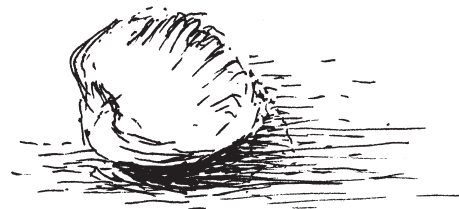
1. Vil du fra en klit-top se, når aften-solen går i hav,
vil du strejfe langs med stranden, mens du søger efter rav,
vil du høre havets hymne give genklang i dit sind,
medens fjerne kirkeklokker ringer solfaldstimen ind?
Læg din kurs mod Fanø klit,
til et udsyn milevidt,
hvor naturens farver spiller
i en særlig kolorit,
der hvor bråddet skummer hvidt
under vinterstormens ridt,
og hvor sommerbrisens bølge
kysser stranden ganske blidt.

2. Er du mødig i dit sind og træt af byens larm og kvalm,
ønsker du en lille solbeskinnet plet med marehalm,
vil du se, hvor havets revler trækker deres hvide bånd,
mens du lader millioner sandskorn drysse fra din hånd?

Læg din kurs mod Fanø klit,
til et udsyn milevidt,
hvor naturens farver spiller
i en særlig kolorit,
der hvor bråddet skummer hvidt
under vinterstormens ridt,
og hvor sommerbrisens bølge
kysser stranden ganske blidt.

3. Vil du se, når bølgen fråder i ubændigt raseri,
så beder gode magter, stå hver sjæl på søen bi,
vil du se en sommerkvæld, når vesterhavet er i ro,
solens stråler over vandet som en bred og gylden bro?

Læg din kurs mod Fanø klit,
til et udsyn milevidt,
hvor naturens farver spiller
i en særlig kolorit,
der hvor bråddet skummer hvidt
under vinterstormens ridt,
og hvor sommerbrisens bølge
kysser stranden ganske blidt.

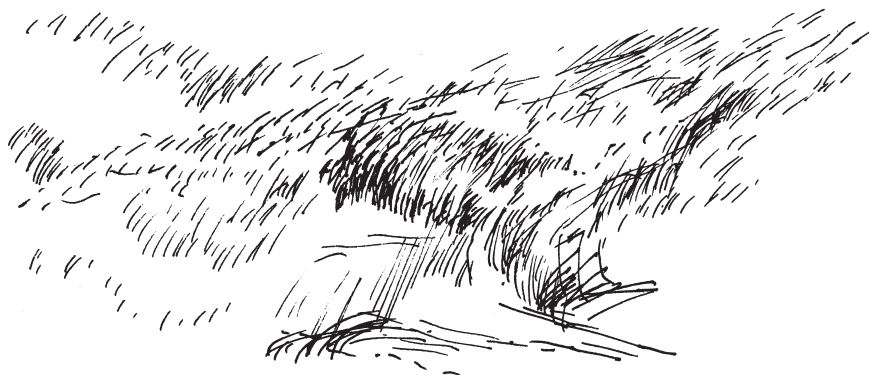

4. Se, hvor marehalmens finger regner cirkler om sin rod,
og hvor sortebærret ødsler sine perler for din fod,
brune børn i bølgen bader, søen vugger skibets stavn,
og i mulmet fyrets øje leder sikkert ind mod havn.

Læg din kurs mod Fanø klit,
til et udsyn milevidt,
hvor naturens farver spiller
i en særlig kolorit,
der hvor bråddet skummer hvidt
under vinterstormens ridt,
og hvor sommerbrisens bølge
kysser stranden ganske blidt.

5. Om du færdes her i klynge eller vandrer for dig selv
under stormens travle skyer eller himlens blanke hvævl,
kalder havets brænding ikke, hvisker lyngen ikke tyst,
til det toner i dit øre, og det synger i dit bryst?

Læg din kurs mod Fanø klit,
til et udsyn milevidt,
hvor naturens farver spiller
i en særlig kolorit,
der hvor bråddet skummer hvidt
under vinterstormens ridt,
og hvor sommerbrisens bølge
kysser stranden ganske blidt.

61. Vi henter tidevandet ind

Kom nu og leg med på en va - de-havs-tur mens

klo - der - ne selv tril - ler rundt Følg

blot et se-kund u - ni - ver - ser - nes ur der

sty - rer det le - ven - de bundt. Det

pib - ler, det skif - ter, det dri - ver her - ind det

fin - der sit løb selv-om døv, ja og blind. Det

suk - ker og sam - ler og hit - ter en vej som

møn - ster for dig og for mig.

Tekst: Jens Rosendal, 2012

Musik: Rasmus Skov Borring, 2012

1. Kom nu og leg med på en vadehavstur
mens kloderne selv triller rundt
Følg blot et sekund universernes ur
der styrer det levende bundt.
Det pibler, det skifter, det driver herind
det finder sit løb selvom døv, ja, og blind
Det sukker og samler og hiter en vej
som mønster for dig og for mig.
2. Så går vi derud over priler og sand
og ser hvor det blinker og ler
Langt ude der øjnes det vældige vand
som snart skyller ind mod os her.
For månen vil trække og solen er med
Så jorden og vand må af sted, må af sted
se, havet som stiger og bølger sig op
og rejser sin spændstige krop.

3. Men vaden vi går på er magelig nok
 med sand og så fin og så flad
 Og her lander fuglene flok efter flok
 på vej efter ebbetidsmad.
 Og nu kan de spise så meget de kan
 men snart bli'r det hele det pureste vand
 og muslinger, orme og snegle går ned
 i slikket og vil nok ha' fred.
4. Først trasker vi langsomt og ser os omkring
 og undres ved strømmenes spring
 Snart her og snart der og det skyller forbi
 Det leger og finder sin sti.
 Hov, der kom det foran og vi må ha' fart
 for nu fyldes priler og vaderne snart
 Så haster vi efter det levende vand
 og følger det helt ind til land.

62. Vindene

Må-ger skri-ger ved Søn-der-ho. Ves-ten-vin-den har sand i sko.

Sko - e - ne knir - ker og kna - ger som san - det i

fat - tig-mands a - ger.

Musik: Nils Thorlund, 2014.

Med tilladelse fra forfatterens arvinger.

1. Måger skriger ved Sønderho.
 Vestenvinden har sand i sko.
 Skoene knirker og knager
 som sandet i fattigmands ager.
2. Krager skræpper fra nøgne træer:
 Østenvinden har kolde tæer.
 Solen, hvis fætter er klokker,
 må strikke den vanter og sokker.
3. Spurve pipper bag tegl og strå:
 Nordenvinden har bukser på.
 Lasede bukser med lapper
 og kølige perlemorsknaver.
4. Pigen nynner i måneskin:
 Kom du dejlige søndenvind.
 Kys mine små bitte bryster,
 og bliv her så længe du lyster.

Tekst: Halfdan Rasmussen.

63. Vadehav – Verdensarv

D *A7* *A7*

Hva' det der sti-ger fra et til syv, hva? Og og-så fal-der (det ik-ke

D *D* *G*

lyv)? Det er Æ Vand ud' i Æ Dyv, ja. I-mel-lem

A *D* *D*

spring-flod og eb - be. Og her er va - der og Va - de-

G *A* *D*

hav og strand-ka - ska - der og rens - dyr - lav og sand og

Hm *Em* *A7* *D*

fla-der med droes og rav En arv fra Fa-nø til Ver - den.

Vadehavet er kommet på UNESCO's verdensarvsliste over enestående naturområder. Udpegningen fejres på Sønderho Kro lørdag 18. Oktober 2014.
Melodi: Imellem Esbjerg og Fanø

- Hva' det der stiger fra et til syv, hva?
Og også falder (det ikke lyv)?
Det er Æ Vand ud' i Æ Dyv, ja
Imellem springflod og ebbe.
Og her er vader og Vadehav
og strandkaskader og rensdyrlav
og sand og flader med droes* og rav
En arv fra Fanø til Verden.
- På Langjord lever en vældig sjov fyr.
Den fanger fisk, og ka' lig' og sov.
Ta' ikke fejl, sælen er et rovdyr.
Kom med på nordisk safari.
Og her er vader og Vadehav
og strandkaskader og rensdyrlav
og sand og flader med droes og rav
En arv fra Fanø til Verden.
- Når gåsen kommer, så er det stort, ja
til grønne enge – og gåselort!
Når flokken letter, er solen sort, ja
og samme farve har engen.
Og her er vader og Vadehav
og strandkaskader og rensdyrlav
og sand og flader med droes og rav
En arv fra Fanø til Verden.
- Her er et mylder på disse kanter
af Manølyngblomst og andre planter.
På klit og hede og grøftkanter
Der vokser klok'lyng og tran'bær.
Og her er vader og Vadehav
og strandkaskader og rensdyrlav
og sand og flader med droes og rav
En arv fra Fanø til Verden.

Tekst: Anders Bjerrum

* Vestjysk betegnelse for ravpinde (sorte træpinde fra de skove, som rav stammer fra.

64. Nordvest (Gl. Byvej-version)

Jeg så dem gå i jol-ler-ne til den lil-le kuf ud' i Lan-ge-jords

lo. De sæt-ter sejl og går op mod vin-den der skal

ta' dem ud fra Søn - der - ho. De knap-per op for

pak-sæk og kuf-fert, sæt-ter kop-pen ned hvor hver ka' det bedst. De

bi-der punch-en, puf-fer på smø-gen, og så går de ud i-mod Nord-

vest Strø-ge-nes Frits og Pit-ters Las går ud på den rø-de

kuf. De sti-ler ud mod Ork-ney, Shet-land og Fær-øy-ar, og

vi-de-re end-nu et puf. "Hej, ja, dig, vil du dan-se med mig?"

"Ja, fra dit hjer-tes sand." "Vi kom-mer ind i-gen, kom-mer

ind fra Nord-vest og gør dit ho-ved til en ba-de-and."

Trad./Uhrbrand/Bjørnslev/Brixvold

Tekst: Jeppe Brixvold

1. Jeg så dem gå i jollerne til den lille kuf ud' i Langejords lo
De sætter sejl og går op i vinden der skal ta dem ud fra Sønderho
De knapper op for paksæt og kuffert sætter koppen ned hvor hver kan det bedst
De bider punchen, puffer på smøgen og så går de ud imod nordvest.
Strøgenes Frits og Pitters Las står ud på den røde kuf
De stiler ud mod Orkney, Shetland og Færøyar og videre endnu et puf
"Hej, ja, dig, vil du danse med mig?"
"Ja, fra dit hjertes sand."
"Vi kommer ind igen, kommer ind fra nordvest og gør dit hoved til en badeand."

2. Jeg så dem op' fra Mosedalsbjerget
i august i et strålende skær
Var selv på flugt fra kaffemaskinen
der har fået åndedrætsbesvær
Familien larmer fandeme lidt rigeligt
og jeg selv er jo så dum som et bræt
Man kan ha brug for at ta det lidt lettere
og føle sig lidt mindre slet.
Strøgenes Frits og Pitters Las
de står gennem storm og blæst
De kommer ind igen på en broderlig dønning
med lakridser til familiefest
"Hej, ja, dig, vil du danse med mig?"
"Ja, fra dit hjertes grav."
"Vi kommer ind igen, kommer ind fra nordvest
og gør dit hoved til en gammel trevl."

3. "Det er det mest grangiv'lig der hænder,"
siger Frits, mens han tænder en Prince
"Jeg sad en dag i min stol på Atlanten
og ku' se vi havde skuden læns."
"Forfærdelig klage steg op af dybet
som i salmernes Acharit yam."
"De klimakriser, pist, visse-vasse
det var uforfalsket menneskelig slam."
Strøgenes Frits og Pitters Las
går durk ned i salten sø
De stiled ud mod Orkney, Shetland og Færøyar
men nu vil de vist nærmest dø
Sælens øje ser gennem lotion og pap
ud over havets skær.
"Hvor er I nu, I folk der går ud i nordvest
og gør mit hoved til en oprørshær?"

4. Vi falder gennem sildenes riger
ned i dybdernes knitrende tang
I drift igennem dafniers fimren
ind og ud af kæmpegoppelfang
Og klatrer op igen uden videre
"Hvem var det mon, der nævnte min skat?"
"Jeg tror sgu, det' i Grønland vi endte,
siger Las under en kinahat.
Strøgenes Frits og Pitters Las
de fester på Pekingand
De traver gennem tusind grønlanderminer
til de ender i et dejligt land
Sælens øje ser gennem lotion og pap
ud over havets lys
"Så lad da gå, I folk der går ud i nordvest
og gør mit hoved til en ametyst."

65. Allemagasej

① Ja, så ska't da være en som - mer - dag Der er
 Mogens på vej med vi - o - li - nen, (na-na - na - na - na -
 na - na - na - na) Selv går jeg og gla - ner i ha - ven og
 ind i dan - se - stuen drej og vend, og drej og vend i - gen, og
 1 og 2 og 3 Dér bag - ved kom - mer Do - ris med Tor - ben
 Mah - ler (na - na - na - na - na - na - na)
 ② Og ef - ter som - mer kom - mer sol og

lys i rø - de bla - de Ud på af - te - nen
 bli - ver det tyst det er Far Vin - ters stem - me når
 fro - sten sæt - ter ind og de - ler ting op i de der nu skal gå og
 de der går i - gen, væl - ter fla - sker - ne på di - sken, de ta - ges
 op i - gen der gæes ry - ding om. (na)
 ③ Og hej fi - de - li og hej fi - de - lej, Å om
 nat - ten spil - ler de på Bør - sen. (na - na - na - na - na) Jo,

C C B^b
 hej fi-de-lej, Å om nat - ten spil-ler de på Bør - sen. (na-na-
 B^b C G
 na - na - na - na - na - na - na - na - na - na) Og må - nen går
 C C C G 3
 med sin hat i snor den er på vej hjem, men går rundt i-gen og så
 C C G C
 går den ned i den go - de mor - gen.
 C G C
 ④ Og ef - ter som - mer kom - mer sol og
 C B^b C G
 lys i rø - de bla - de Ud på af - te - nen
 C C B^b
 bli - ver det tyst det er Far Vin - ters stem - me når

B^b C G
 fro-sten sæt-ter ind og de-ler ting op i de der nu skal gå, og
 C C C G 3
 de der går i-gen, væl - ter fla-sker-ne på di - sken, de ta-ges
 C C G C
 op i - gen der gæes ry - ding om (na)

Trad./Uhrbrand/
 Bjørsløv/Brixvold
 Tekst: Jeppe Brixvold

1. Ja, så ska't da være en sommerdag
 Der er Mogens på vej med violinen
 Selv går jeg og glaner i haven
 og ind i dansestuen, drej og vend
 og drej og vend igen, og 1-2-3
 Dér bagved kommer Doris med Torben Mahler
2. Og efter sommer kommer sol
 og lys i røde blade
 Ud på aftenen bliver det tyst
 det er Far Vinters stemme
 når frosten sætter ind og deler ting op
 i de der nu skal gå og de der går igen
 vælter flaskerne på disken, de tages op igen
 der gæes ryding om
3. Og hej-fi-de-li og hej-fi-de-lej
 Å, om natten spiller de på Børsen
 Og månen går med sin hat i snor
 den er på vej hjem, men går rundt igen
 og så går den ned
 i den gode morgen.

66. Samles, skilles ad

D A D D A

At sam-les skil-les ad vel-kom-men og far-vel at

G/h D A A A

bli-ve kendt og glemt, se, det er li-vets del.

D D /f# G A

At ny-de ven-ne-lag og sav-ne det i-gen og

D Hm G D/a A7 D

frem-ad sø-ge sig på-ny en tro-fast ven.

Egen melodi

1. At samles, skilles ad,
velkommen og farvel -
at blive kendt og glemt,
se, det er livets del,
:/ at nyde vennelag
og savne det igen,
og fremad søge sig på ny
en trofast ven. :/
2. Det er nu engang så,
du rejse skal, min ven,
til andre steder
og til nye selskab hen,
:/ men glem dog ej så snart,
hvor du har været glad,
og hvor blandt muntre venner du
i aften sad. :/

3. Løft glasset, venner, da
til munden på en gang.
Lad høres lyden af
vor muntre selskabssang.
:/ I gravens mørke jeg
langt hellere være vil,
end leve her på jorden, hvis ej
venskab var til. :/

C.S.

Forfatteren til *Samles, skilles ad* er den norske teolog og senere biskop **Johan Nordahl Brun** (1745-1816). Sine studieår tilbragte han i Struensee-tiden i København, hvor han var medstifter af Den norske Forening, hvor han skrev mange digte på dansk. De blev udgivet i hans samling *Mindre Digte* trykt i København 1791, hvori også *At samles, skilles ad* findes. (Se mere herom i *Tillæg til Samles – skilles. En sangbog fra Fanø* udgivet 2020).

